

הגיהינום, איך הוא ניראה לך? מה, מה קרה? מה אתה מסתכל בי ככה? כל אחד, בטח גם אתה, מדמיין לו איזה גיהינום משלו. אז מה זה אצלך? לא יכול ששום דבר. אין דבר כזה. אז זה בטח הקלישאה הרגילה, עם כבשן האש והזפת הרותחת והנוצות וכל זה. מין מתקן סודי כזה עמוק מתחת לאדמה, בצפון תל-אביב שם, על יד האוניברסיטה, מול הרכבת, מתחת למרכז רבין או פרס לשלום, כן, בדיוק. תחת פיקודו של אלוף-משנה יחזקל בר-נתן השטן, או אולי זה בר-שטן הנתן, הם תמיד מבלבלים אותי עם השמות שלהם. יכול בכלל להיות שזה שני אנשים שונים, אתה יודע, בשביל לבלבל את האויב, חחחח. בכל מקרה, זה ההוא המפורסם ששמו אסור בפרסום, אבל שכולם מכירים אותו בשם בוני. כן, כן, בדיוק, מהיחידה הזאת עם התג של הקלשון. אבל לא, שלא תטעה, זה לא פוסידון וגם לא נפטון, לא. לא. הם לא השטן. הם אל הים. נו, ברור. גם הכוכב נקרא על שם אל הים. מה, לא היית במקדש שלו בסוניו, של פוסידון? לא. זה לא בקפריסין. שָׁמָּה זה אפרודיטה. פוסידון זה ביוון. כל מי שיומיים באתונה ישר שמים אותו על אוטובוס ולוקחים אותו לשם. לא היית? מזל שלך. לא. זה יפה, בהחלט יפה, מאוד יפה. אבל תמיד יש שם רוחות כאלו, קרות כמו המוות. פעמיים הייתי שם ופעמיים קפאו לי שם הביצים. מה? לא. אין לך מושג על מה אני מדבר, הא? כן, בטח, לא, לא. הם שניהם אותו דבר. רק שנפטון זה ביוונית ופוסידון זה בלטינית. בעצם ההיפך. אבל לא משנה. ואפרודיטה אתה יודע? בטח, נכון, חנות לאביזרי מין בעפולה. ידעתי. בכל מקרה, אצלם, לא בעפולה, בקפריסין, אצלם זה לא הקלשון הרגיל, זה שנותנים איתו חציר לפרות בקיבוצים, עם הארבע שיניים. וגם במושבים, אגב, שזה כמו מזלג, בדיוק, אבל בגדול. כי הקלשונות שלהם, גם של נפטון ופוסידון וגם של השטן, הם של שלוש שיניים. חסר להם שן, חחחח. אבל לא, לא עקרו להם. ככה הם נולדו. ואתה יודע למה זה? כי אצלם זה לא מכשיר חקלאי. זה כלי נשק. מה, לא ראית בכל הסרטים האלו של הגלדיאטורים? היה אחד מפורסם עם איך קוראים לו? האוסטרלי הזה, נו. זה שגם היה המדען הזה, המתמטיקאי המשוגע שזכה בפרס נובל. ראסל קראוץ', בדיוק. לא. לא. קראוץ', פיטר קראוץ' זה השחקן כדורגל הלוקש הזה האנגלי. והשחקן הקולנוע האוסטרלי לא קוראים לו פיטר. קוראים לו ראסל. בדיוק. ראסל קראוץ'. אבל בלי ה-צ'. בדיוק, ראסל קראוץ', נכון. אולי בעצם הוא ניו-זילנדי, אבל לא משנה. אז לא ראית שם שהם נלחמים ביד אחת עם קלשון כזה וביד השנייה עם רשת דייגים? אז זהו. רק שהקלשון של השטן הוא אדום. אתה יודע, מהדם והאש והתמרות עשן וכל זה. וכאילו התת-אלוף בוזי הבן-זונה הזה, בדמיון המוגבל שלכם, הוא מה? מה? כן, נכון. יפה ששמת לב. הם באמת עולים שם מהר מאוד בסולם הדרגות. ככה זה. אז הוא גייס לגיהינום שלו, שבמערכת הביטחון קוראים לו בשם הסודי ביותר, ובבקשה אל תגלה את זה לאף אחד, כי אז הם יהרגו אותנו, את שנינו. תופת מאה ושבע עשרה. שמעת את השם? לא. בטח שלא. כי זה כל כך סודי, ביותר ביותר, בגלל זה לא שמעת, אתה מבין? זה הכי סודי שבכלל יכול להיות. אבל, אני לא יודע בדיוק איך, כי אסור לי, ובכלל, לאף אחד אסור לדבר על זה, אבל איכשהו הוא גייס ליחידה שלו הזאת את כל בכירי האינקוויזיציה והקו-קלוקס-קלן והגסטאפו וה-ק.ג.ב, והם שם חוגגים, זאת אומרת חוגגים במובן הטוב

של המילה, הם חוגגים שם אָחו-שְׁרִטוּטָה על כל המחבלים והזונות והאנסים והפדופילים והשב"חים והתתל"גים וכל החארות שמגיעים לשם. אבל מגיע להם, למי שמגיע לשם. כי אנשים לא מגיעים סתם לגיהנום. זה רק הבני-אדם ממש הכי גרועים, הכי הכי רשעים. וזה לא סתם תופסים אותם. זה אלוהים קובע. הוא ולא אחר. הוא ולא מלאך. הוא ולא נעליים. ככה אתה רואה את זה, נכון? אבל תדע לך שז'אן פול סָרְטֵר אמר שהגיהנום זה הזולת. לא. לא. הזולת זה לא מְחַבֵּאָה של סמים. זה זולה. וגם לא אשתו של אזולאי. איזה אזולאי? ממחלקה שלוש? אני חושב הוא בכלל לא נשוי. לא, לא. הזולת זה כל מי שהוא לא אתה. נגיד אני הזולת שלך ואתה הזולת שלי, אתה מבין? מי אמר את זה? אמרתי לך – ז'אן פול סרטור. מה מי זה? אתה לא מכיר? זה ההוא שרצח את פרנסואה ראש-גזר, כן, הג'ינג'י הזה מנתניה. מה מאיפה אני מכיר אותו? עובד איתי במכבסה. וואלה, חכם אתה. מאיפה באמת יכיר מילה כזאת. סתם. צוחק איתך. ז'אן פול סרטור המציא את הֶסְטֶרְטֵר. מה? מה? של המכונית. שאתה מכניס את המפתח ומסובב ואז זה עושה פחחח-פחחח-פחחחח והמכונית נדלקת, אז זהו, זה הסטרטר. לא ידעת? חשבתי במכונאות אתה דווקא מבין. את זה הוא המציא וקראו את זה על שמו. סטרטר. תפיסה מהירה יש לך. ההוא סרטור וזה סטרטר. תפסת אותי על חם. הוא היה, ז'אן פול סרטור, הוא היה פילוסוף. צרפתי, ברור שצרפתי. זה מילה בצרפתית, הזולת. רק צריך להגיד את זה במבטא הנכון. ככה לצמצם את הפה ואז זה יוצא, הזולת. הוא אפילו ייסד זרם בפילוסופיה. אַקְסִיטְנְצִיָּאלִיזְם. לא, לא. לא עובד עליך. נשבע לך שזה נכון. לא, עד שזה הצליח לי. טוב, נו, אקסיסטנציאליזם. ווויי, עוד פעם הצליח לי. אז הוא אמר שהגיהנום זה הזולת. והאמת, אף פעם לא הצלחתי להבין למה בדיוק הוא התכוון. האם לכך שעצם קיומו של הזולת, עצם קיומו של מישהו אחר, זה הגיהנום, או מה? כי אצלי, למשל, אני לא סובל את אחותי, לא יכול לא לראות את הפרצוף שלה ולא לשמוע את הקול שלה, אפילו לא בטלפון. ואתה יודע למה? בגלל שהיא נולדה, בגלל שהיא קיימת. מה למה? אני עד גיל ארבע וחצי, עד שהיא נולדה, אני הייתי מלך, נסיך. באמת. יש לי אפילו תמונות עם ההורים שלי, ואני בנעליים שחורות-לבנות עם לְפָה כזאת מבריקה. נו, נכון, בטח שהתמונות היו אז בשחור-לבן. אבל זה באמת היה הצבע של הנעליים שלי. אני זוכר אותם. נשבע לך. ואז היא נולדה, אחותי הנבלה, ולקחה ממני את הנסיכות. מה מה זאת אומרת לקחה? אין. נסיך יכול להיות רק אחד. לא שניים ולא נעליים. לא סלחתי לה על זה ולא אסלח לה אל זה לעולם לעולם. רגע, אתה באמת חושב שאני אידיוט? אתה חושב שאני לא מבין שזה לא היא אשמה בזה שהיא נולדה. אתה גאון, אתה. אין מה להגיד. אני יודע את כל זה. אבל זה לא משנה את העובדות. והעובדה היא שמרגע שהיא נולדה הפסקתי להיות נסיך. זהו. וזה מה שקובע. ועל זה, כמה שאני מבין את הצד שלה וכל זה, אני פשוט לא יכול לסלוח לה, זה הכול. מצד שני, יכול להיות שהוא דווקא התכוון לזה שכשאתה מביט בזולת, אז בעצם אתה רואה אצלו את הגיהנום של עצמך. שבעצם הזולת, נגיד אחותי או אתה או פרנסואה ראש-גזר או אני לא יודע מי, הוא ההשתקפות שלך, והוא הגיהנום בזה שהוא מהווה את המראה של הגיהנום שלך, של הגיהנום שבתוכך, אתה מבין? אבל היה לי חבר שאמר, אולי בעצם זה היה אבנר, מאוד הגיוני שזה היה אבנר, כי הוא הרי התגרש מאשתו הראשונה ההיא, איך קראו לה? אורית? דורית? לא זוכר. אז הוא אמר שלחיות באותו בית עם מישהו שאתה לא אוהב, זה הגיהנום. יש בזה משהו. זה באמת גיהנום. רונית, רונית, זה היה השם שלה. אבל אני, אני תמיד דמיינתי את הגיהנום בכלל לא כמו איזה מקום פרימיטיבי כזה עם אש וזפת בתוך איזה מערה נסתרת בעמק חבוי. ההיפך. זה בכלל מצחיק אותי שאנשים חושבים על הגיהנום, או על הגן-עדן, לא משנה, במונחים עתיקים של פעם. מה? כל העולם מתנהל בטכנולוגיות סנפר-פוסט מודרניות, עם מחשבים ואיפוד דור שביעי בירושלים ודור רביעי

לשואה, ורק אלוהים ומלאכי החבלה שלו מהמוסד וה-ק.ג.ב עוד מרתיחים זפת בחביות מעל ערימת קרשים, שבהם הם גם צולים את התפוחי-אדמה שלהם העטופים בנייר-כסף, ושרים היי צ'יצ'ון־קִיָה והו קְטִיוֹשְקָה אז יצאה לשוּחַ? הלו. אנחנו במאה העשרים ואחת. כל ילד בן פחות מחמש יש לו בחדר טלוויזיה ומחשב והוא מחובר לאינטרנט ויש לו דף בפייסבוק, ורק אלוהים עוד תקוע עם פרת משה רבנו בתיבה מגומא ביאור? נו, באמת. מה, אלוהים יותר מטומטם ומפגר מבני-האדם שהוא בעצמו ברא? זה הרי לא יכול להיות דבר כזה. זה בניגוד לכל הקונספט של אלוהים, לא? מה, ובגן-עדן זה מה שאוכלים כל היום, שור-הבר על האש? ושותים נקטר תפוחים ושומעים שירי ארץ ישראל הישנה והטובה עאלק, או עוד יותר גרוע מזה, מוסיקה מזרחית? "אל תלכי ממני, נשמה, כי בלעדייך אני תפוח אדמה!"? הלו, אלוהים, תתקדם קצת, בן-אדם. מה עם אוכל סיני? וסושי? והיי, מְרָקוּ פוֹלוֹ כבר הביא את הפסטה מסין לאיטליה. אבל זה עוד עם השווארמה עם הצ'יפסלט והטחינה והאורנג'דה ויפה ירקוני ושימי תבורי. הלו אלוהים, כבר המציאו את האוּזוֹ, ואת הוודקה, ועל הפינק-פלויד שמעת? ומה עם מוֹחִיטוֹ? בוא הנה, איזה משקה זה המוחיטו הזה, הא? לא מכיר? זה מְקוֹפָה. לא. לא עיראקי. קובני. לא. לא תימני. מקובה, אני אומר לך. וויי, וויי, איזה געגוע הבאת לי. וויי, אלוהים, מה לא הייתי נותן בשביל לשתות עכשיו כוס מוחיטו. נשבע לך. רק תביא לי כוס מוחיטו ואתה מקבל מה שאתה רוצה. באחריות. אבל אתה צריך להכין את זה בדיוק איך שאני אוהב. אז הנה, אני מסביר לך. קודם כל חשובה הכוס. זו צריכה להיות כוס גדולה ורחבה. לא. לא גבוהה. אבל רחבה. ואז אתה ממלא רבע כוס פְרוּם. רום. רום. כן, יש משקה כזה. אבל לא בחום. השקוף. הלבן. אני בזמני הייתי משתמש ב"אל דוֹרְדוֹ" שהייתי קונה ב"טיב-טעם". זה לא משנה, אבל חשוב שזה יהיה רום טוב. אחר-כך אתה חותך חצי לימון לקוביות ושם בכוס. לא, לא מקולף. עם הקליפה. אבל את השפיץ תקצוץ. עכשיו אתה לוקח חופן של קוביות קרח, קטנות, אבל לא מרוסקות. לא. לא יודע. כמה שנכנס לך ביד. חופן. ושם בתוך הכוס. על זה אתה שם איזה ארבעה-חמישה עלי נענע, ועליהם אתה שופך כפית קטנה, לא גדושה, של אבקת סוכר. זה חשוב. לא סוכר. אבקת-סוכר. עכשיו, על כל זה אתה שופך וממלא את הכוס עד הסוף בדִיאָט-ספרייט. לא שום דבר אחר. רק דִיאָט-ספרייט. ואז בכפית אתה מערבב טוב-טוב, אבל בלי למחוץ את הלימונים. וזהו. זה גן עדן. זה ממש גן עדן. אז איפה היינו? אה, כן, בגיהנום. נכון. אז בגלל זה אני תמיד דמיינתי לי את הגיהנום בתור מקום סופר-דופר מודרני, איזה קוֹנְגְלוֹמֶרַט של כמה בנייני ענק כאלו, מגדלים, ממש מגדלים. נגיד כמו המגדלים של "איכילוב", אבל הרבה יותר וגם הרבה יותר גדולים. ושבקבלה, או אני לא יודע איפה, אתה מקבל הפנייה ל"טיפול", נגיד באמת לטבילה בזפת רותחת, כן? ואז אתה עולה במעלית עם כל הנידונים, ובכל קומה שהמעלית עוצרת, קול מתוק כזה של קריינית מכריז: "פשיטת עור ומרחץ חומצתי", "שריפת וטיגון איברים פנימיים בכיריים חשמליות", "בלבול ביצים וזיון שכל", "קטיעת גפיים תחתונות, צד ימין", "כריתת לשונות ודגדגנים למהדרין", "סירוס פיזי וכימי", "החדרת חפצים פוגענית לפי הטבעת לפי שיטת טאוֹזִיג-רִיִנְגֶל", "קטימת וריסוק אצבעות ידיים", "טבילה בזפת רותחת וגלגול בנוצות טווס", "הליכה אמנותית על גחלים", "שחייה צורנית בחול טובעני", "מערכת צלעות במלחציים הידראוליים", "קריעת תחת בזמירות ובמזמרות", "פצפוף עצמות גולגולת במהלומות פטיש חמש קילו", "עקירות שיניים וציפורניים בצבתות סרטנים", "שבירת אפים ועקירת עיניים", "הסרת קרקפות בנוסח השור הרובץ", "השחתת פנים כללית", וכל מה שצריך, אתה מבין? ולא, אי אפשר להתחמק. אתה בטח יהודי, הא? אתם, היהודים, כל הזמן חושבים איך לרמות את אלוהים. איך לבשל בשבת, מבלי להדליק אש, כי את האש הדלקתם ביום שישי, או שהדליק אותה דרוזי במקומכם, וכל מיני כאלו. מה

אתם חושבים שאלוהים אידיוט? הוא רואה הכול. הכול הוא רואה. בגלל זה הייתה השואה. לא בגלל שהמזוזות שלכם היו מזויפות. מה פתאום? זה בגלל שנתתם לדרוזים להדליק לכם אש בשבת. לא. לא באמת. סתם, צוחק איתך. נו? אל תגיד לי זילות השואה. אני מושקע בשואה. סבא וסבתא, שתי דודות ושני בני-דודים, תינוקות. אז אל תבלבל לי את המוח, טוב? רגע, רגע. אתה יכול להיכנס לי לתחת עם הצדקנות שלך, בסדר? מה אתה חושב, שאם תעצבן אותי, אז תוכל להתחמק. נא באוזן תוכל להתחמק. אין. אי אפשר להתחמק. למה? כי זה לא באמת הולכים לפי הפתק הזה התכלת שאתה מקבל מהקבלה ושאתה מחזיק ביד כאילו תפסת את אלוהים בביצים. זה סתם, זה בשביל שתרגיש כאילו. מה מה כאילו? כאילו שאתה המחליט, כאילו שיש לך בחירה חופשית, שאתה אזרח חופשי אלק. אבל לא. זה הכול פֶּסָאָדָה, הנייר הזה. כי בעצם הם כותבים לך בתוך המוח, בעט מיוחד, כזה שיש רק לאלוהים. ואולי גם למלאכים ממש ממש בכירים. אל תגיד לי מיוחדת. מה, אתה בא לתקן את העברית שלי? חחחח. אז עם העט הזה הם כותבים לך פתק אלקטרוני בתוך המוח, וזה הפתק האמיתי. זה הפתק שמכוון אותך לאן שהם רוצים, ואתה רק נדמה לך שאתה הולך לאן שאתה רוצה או לאן שאתה צריך, אתה מבין? אבל אתה מבלבל אותי. כי בדיוק הייתה לי בדיחה, בעצם זה לא בדיחה, זה סיפור אמיתי על מזוזות. יש לי, היה לי, חבר קבלן, ויום אחד, לקראת הפיניש של איזה בניין שהוא בנה, הוא נתן לפועל הסיני שלו ארבעים ושמונה מזוזות, והסביר לו איך לשים אותם על המשקופים, באיזה צד, באיזה גובה, באיזה זווית וכולי. בערב שהוא בא לקחת את הפועלים, אז הפועל הסיני הזה נותן לו ארבעים ושמונה קלפים מגולגלים, ואומר לו "הנה, בעל-הבית, שמרתי לך את כל התעודות-אחריות". מצחיק, הא? חחחח. למה אתה לא צוחק? אסור לכם? אה, אני מצטער. מה, יפטרו אותך אם תצחק, או יוציאו אותך להורג? סתם. צוחק. בטח. אתה צודק. אם אתה צוחק בעבודה שלך, זה אומר שאתה לא רציני בעבודה שלך. זה ידוע. זה כמו בזיונים. אי אפשר לזיין ולצחוק בעת ובעונה אחת, נכון? זה או זה או זה. זה לא צחוק, זה באמת. זה מדעי. כי אם אתה צוחק זה מוריד את המתח של הזין, ואז אתה לא יכול לזיין. זה העניין. ובעבודה זה אותו דבר. אחרת כל העסק יכול, אתה יודע, לקרוס ולהתמוטט. כן. אבל אם נחזור לגיהנום, אז בכל העניין הזה יש שתי תפיסות, או אני לא יודע איך לקרוא לזה, שתי מוסמכות, זה הנכון. יש שתי מוסמכות מוטעות בעניין הזה של הגיהנום. בעצם שלוש. הראשונה היא זה שכאילו הגיהנום זה אחרי החיים, איך שאתה מת. השנייה זה שהגיהנום זה כאילו רק לרשעים ומחבלים וכל החרא הזה. כולם יודעים טוב מאוד שזה שטויות בתחת. אבל מה? מפחדים להגיד את זה. שלא ייקחו גם אותם, חלילה, לגיהנום, חחחח. אבל אני מה אכפת לי? קטן עלי הגיהנום שלכם. אז אני אגיד לך את האמת בפרצוף, אפילו שאתה מקליט, ולא אכפת לי מה תעשו לי. גיהנום זה בחיים, כאן ועכשיו ועלי אדמות וזה לכולם, לכולם. רשעים, צדיקים, יהודים, ערבים, לכולם, ובחינם. אין, כמעט שאין בן-אדם שלא חווה או לא יחווה גיהנום בחיים שלו. ואם יש כזה, לא שאני מכיר, אבל אם יש כזה, אז זה גן-עדן, אתה מבין? גן-עדן זה מי שחי בלי לחוות גיהנום. אבל אני לא מאמין שיש מישהו כזה, אני בכל זאת לא מכיר. אתה מכיר? גם אתה לא מכיר. לא חשבת אחרת. והדבר השלישי זה שכאילו אתה הוא זה שמגיע אל הגיהנום. שאחרי שאתה מת, ובגלל שהדלקת אש בשבת במקום שהדרוזי שלך ידליק במקומך, אז אתה מגיע לאיזה מקום, בית דין של מעלה אלק, ושם הרכב של שלושה או שבעה מלאכים, בראשות האלוהים, או השופט ברק או שר-הביטחון ברק או סתם איזה ברק בן-רעם הגלילי או ברק בן-תחת-של-מרק, גוזר את דינך ושולח אותך לגיהנום. אוקיי, ואז אתה יורד במדרגות הנעות שלוש קומות למטה, ושם יש מין שאטל כזה, רכבת תחתית חשמלית כזאת, בלי נהג, או אולי עם נהג פקיסטני, תלוי מה יותר זול להם, שמסיעה אותך במעבה

האדמה עד שאתה מגיע לגיהינום. והרי זה בדיוק ההיפך. ההיפך, גוֹטָה, ההיפך. כן, אני יודע שלא קוראים לך גוטה. אבל זה מהסרט הזה "מציצים". מה לא ראית? איך לא ראית? משדרים את כל יום עצמאות. מה תורנות? אתה דרוזי, או מה? למרות שאתה דווקא ניראה לי יותר אוזבקי. לא משנה. אבל אני אומר לך שזה ההיפך, שהגיהינום הוא זה שמגיע אליך. זה בדיוק כמו טייק-אוויי, רק שאת הגיהינום אתה לא מזמין. הוא מגיע בעצמו, מרצונו החופשי, בלי לשאול אותך בכלל. אתה מבין? והוא יכול להגיע אליך בכל מיני צורות. הוא יכול להתנגש לך במכונית, הוא יכול לדפוק לך פתאום על הדלת, הוא יכול לצמוח לך בתוך הבטן או המוח. הוא יכול לצאת לך מהתחת. אצלי הוא הגיע ב-אס.אם.אס. הייתי באמצע איזה ישיבה, ואז הנייד שלי צפצף. הצצתי וראיתי שכתוב שזה אבנר, והוא שואל אם "אפשר להיפגש?". כשנגמרה הישיבה סימסתי לו חזרה. "דחוף?". ענה לי "די". בדקתי בלוח פגישות שלי, ראיתי שבשש יש לי פגישה עם שני מפיקים דפוקים, שהייתי צריך להודיע להם שההצעה שלהם נדחתה. אמרתי לַנְלָה, המזכירה שלי, שתבטל איתם, כי הרי מה זה משנה אם אני אגיד להם לא היום או בשבוע הבא, וסימסתי לאבנר "יכול בשש. במקום הרגיל?". אבל הוא ענה לי "לא. בעפרונות". בדרך כלל היינו נפגשים בקפה מְסָרִיק, בכיכר מסריק. אבל אם היה איזה משהו אישי, אתה יודע, אינטימי כזה, שלא רצינו שיקשיבו לנו, אז היינו יושבים על ספסל ליד הירקון, מאחורי השבט-צופים שעל יד הכיכר הזאת מהעפרונות. כן בדיוק, בסוף וייצמן. בדרך חשבתי מה זה כל כך דחוף לו שלא יכול לחכות עד שבת. כי כל שבת בבוקר היינו נפגשים שם, בקפה מסריק. וזה היה יום שלישי או רביעי. לא הבנתי למה הוא לא היה יכול לחכות. כי כמו שאני מכיר את אבנר, זה בעצם יכול להיות רק אחד משני דברים שתמיד הוא מסתבך איתם. או כסף או בחורות. אין משהו אחר. אבנר הוא, או לפחות היה אז, כאילו סופר. לא, לא כאילו. סופר, באמת סופר. אבל הוא לא עמוס עוז או גרוסמן או מאיר שלו. לא, לא. אני לא מדבר מבחינת הכישרון. אני מדבר מבחינה מסחרית. אתה יודע כמה ספרים הוא מכר מהספר האחרון שלו "דם סמוי"? אז אני אגיד לך, כי אני ראיתי את הדו"ח. מאה שלושים וארבע. כן, בדיוק. מה שאתה שומע. מאה שלושים וארבע אנשים שלמים טרחו ושילמו וקנו את הספר שלו. ממש ככה. אז ברור שמזה הוא לא יכול להתפרנס. אז הוא מלמד. אתה יודע, ספרות, כתיבה יוצרת וכל זה. בתיכונים, במתנ"סים, בספריות, איפה לא. אבל מה? הבן-אדם הזה כל הזמן רב עם אנשים, מסתכסך עם כל דבר שזו. וכל הזמן מפטרים אותו ומעיפים אותו, ובעצם הוא לא מחזיק מעמד בשום מקום יותר מכמה חודשים, אתה מבין? למה? בגלל האמת. נשבע לך. זה הסיפור שהוא מספר לעצמו. באמת. יש לו מחלה כזאת. פתולוגית, לגמרי פתולוגית. הוא אומר לאנשים את האמת. נשבע לך. הוא אומר לאנשים מה הוא חושב עליהם. הוא אידיוט, בטח אידיוט, לגמרי אידיוט. ואני אומר לו "אבנר, בחייאת אבנר, תגיד לי, מה אתה חושב לעצמך? שאם אתה תגיד למעבידים שלך, שמעסיקים אותך, שמשלמים לך, שאם אתה תגיד להם שהם אידיוטים, או שהם לא יודעים לנהל, או שתראה להם כמה שהם פְּשָׁלָנִים, אתה חושב שהם ישאירו אותך לרגע אחד אצלם בעבודה? בטח שהם יעיפו אותך, על המקום הם יעיפו אותך. גם אני הייתי מעיף אותך. ואתה יודע מה, גם אתה היית מעיף אותך, אם היית במקומם". אז מה הוא אומר לי? שני דברים תמיד הוא אומר לי, תמיד אותו דבר. "אדוני", הוא אומר לי, "מנהל טוב צריך לשפוט אנשים לפי העבודה שהם עושים, לא לפי מה שהם אומרים או לא אומרים עליו". הבן-אדם חמור, אני אומר לך, מה חמור? חמור זה כלב על ידו. אז אני אומר לו "תגיד לי, יא חמור, יא כלב בן כלב, אתה סופר, לא? אתה אמור להבין באנשים, ברגשות שלהם, בנפש שלהם, נכון? אז מה אתה חושב, שמנהלים הם לא בני-אדם? אין להם אגו? אם לועגים להם, הם לא נפגעים? אם מעליבים אותם, הם לא נעלבים? אם דוקרים אותם, לא יורד להם דם?". שייקספיר נהייתי

בגללו. אז מה הוא אומר לי? תמיד אותו דבר הוא אומר לי. שָׁנִים ככה. את הסעיף הוא מביא לי. "מנהל טוב צריך שלא יהיה לו אגו". "נגיד שצריך", אני אומר לו, "אז מה?" אז מה הוא אומר לי? "אז מנהל טוב צריך שמה שיהיה לנגד עיניו זה מה שטוב לארגון ולא מה שטוב לאגו שלו". הוא מפוצץ אותי, ממש מעלה לי את הדם לראש. ואני באופי שלי בן אדם רגוע. אבל האבנר זה, הוא פשוט מביא לי את הג'ננה. בא לי לצרוח עליו, לחנוק אותו, להרביץ לו מכות, כמו שמרביצים לילד, אתה יודע, אשכרה להרביץ לו. אבל אני מחזיק את עצמי, ואני אומר לו "אבנר, אבנר, מה אכפת לך ממנו? מה אכפת לך? אז נגיד שהוא, שכולם הם מנהלים רעים, אז מה? אתה לא האחראי עליהם, הם האחראים עליך, ואתה צריך להתפרנס, אתה צריך לשלם מזונות לבת שלך, לבת האחת והיחידה שלך, זו שאתה כל כך אוהב, אבנר, אבנר". ואז זה תמיד אותו דבר. אבל בדיוק אותו דבר. פתאום הוא משתק, ומתכנס בתוך עצמו כמו איזה הר געש כבוי, וכאילו נדמה לך שהפעם הוא הבין והנה הוא כבר יפסיק סוף-סוף עם השטויות האלו שלו. אבל לא. כי אז הוא מרים את הראש, ככה מלמטה, כמו איזה כלב נזוף שרוצה שילטפו אותו, ומה הוא אומר? וזה חוזר על עצמו כמו שעון שוויצרי מקולקל, כל פעם אותו דבר. "אני לא יכול להתכחש לאמת הפנימית שלי, אני פשוט לא יכול. ככה אני. אין מה לעשות". ואתה רואה שיש לו דמעות בעיניים ועוד רגע הוא מתחיל לבכות. אז מה תעשה לו, מה? אז אני אומר לו "טוב, נו, בסדר, מה אתה צריך, אבנר?". וזה תמיד איזו הלואה או ערבות או משהו כזה. ותמיד אני נותן לו. תמיד. מה אני אעשה? הוא החבר הכי טוב שלי. מהצבא אנחנו מכירים. היינו יחד במסייעת, במרגמות. נפגשים כל שבת. נוסעים לכדורגל ביחד. שלוש פעמים נסענו לראות את ברצלונה, עוד בהפסד שלהם ארבע-אפס למילאן בתשעים וארבע. שמה זה התחיל, האהבה שלנו לִבְאָרְסָה. בדיוק רצינו לנסוע לטיול של איזה כמה שבועות באיטליה, דרום-צרפת וזה, ואז ראינו שבאותו זמן יש שם, באתונה, את גמר גביע אירופה לאלופות, ככה קראו לזה אז, בין מילאן לברצלונה. זה היה בשמונה עשרה למאי. בטח שאני זוכר. אני גם מסגרתי את הכרטיס ותליתי אותו אצלי במשרד. איכשהו קנינו כרטיסים, לא יודע, מאיזה סוכן נסיעות כזה, שנראה לך מה זה אבא של הנוכלים, שהייתה לו בֶּסְטָה, ממש בסטה, ברחוב הרצל. וזהו, נסענו והלכנו למשחק. חמישים דולר עלה כרטיס, והיינו בטוחים שזה הכול מזויף. וזה עוד כלל הסעה מהמלון למגרש ובחזרה. נשבע לך. אבל לא. זה היה לגמרי אמיתי. ואז עוד לא היינו אוהדים של בארסה. אני זוכר שלפני המשחק עוד אפילו התלבטנו בעד מי להיות, ולא יודע למה, אולי בגלל שאהבנו איך שהאוהדים שלהם שרו ורקדו ברחובות, החלטנו ללכת על בארסה. ובאמת, זו הייתה קבוצה מפוארת. קְרֹוֹיִף היה המאמן. זֹבִיִּרְטָה בשער. קוֹמֵן בלם. בקישור גְוֹאֶרְדִיִּלְהָ, זה שאחר-כך נהיה המאמן של בארסה הגדולה של מָסִי וצ'אבי ואינייסטָה ופִיִּוֵל ופִיקָה ודני אַלְבֶּס וכל אלו. לא, לא. בארץ אני אוהד מכבי נתניה והוא בית"ר ירושלים. לא, לא. מה פתאום מזרחי? קְרֶנְזֵן. איך מזרחי? פולני וקומוניסט ואוהד בית"ר. מה איך? עובדה. אבא שלו היה פרופסור למשהו, ואימא שלו הייתה חנות בגדים הכי מפורסמת בירושלים, בקינג ג'ורג'. ילד שמנת כזה, רחביה, בן של פרופסור, כל זה. והוא, בגיל ההתבגרות, זה היה המרד שלו בהורים, שהוא התחבר דווקא לילדים מהשכונות, מוֹסְרָה, קְטְמוֹנִים כאלו, פנתרים קטנים, מה שהיום קוראים ערסים. אלו שהולכים עם הגופיות הלבנות. הגופיות אצל ערסים זה היה כמו החגורות בג'ודו. גופיה אפורה זה הכי פוֹשֵׁט, כחולה זה כבר ערס ערס, אבל גופיה לבנה, הכי לבנה, ממש צחורה, ככה שיושבת טוב על הגוף, זה היה הדרגה הכי גבוהה, ערס בכיר. לא, לא סחורה. צחורה. אלוהים, אתה באמת אהבל, הא? והוא, אבנר, מגיל חמש-עשרה דווקא איתם הוא התחבר. היה מסתובב איתם, מְנַפֵּס איתם, התפרצויות לדירות, למכולות, מוכר פופים לסטודנטים. הכול היה עושה איתם, כאילו גדל איתם יחד בשכונה מגיל אפס. וגם כן

הם היו הולכים, עד היום אני לא מבין את הקטע הזה, היו הולכים להציץ לזיונים. נשבע לך. כל אחד מהם, או מהחברים שלהם, או האחים שלהם, שהיה מזיין, היה מודיע להם קודם איפה ומה ומתי, והם כולם היו באים להציץ לו בזמן שהוא מזיין. זה אבנר בעצמו סיפר לי, אבל אף פעם לא הצלחתי להבין ממנו מה זה היה עושה להם, כל ההצצות האלו. זה עוד לפני שהיה סרטים פּוֹרְנוֹגְרַאפִּיים. לא פּוֹרְנוֹ. פּוֹרְנוֹ. זה בגד כפת בראש המילה. ואחד מהם, שהיה עובד בדוכן חמוצים של אבא שלו במחנה-יהודה, בשוק, הוא היה אוהד של בית"ר והוא לקח את אבנר איתו למשחקים. מוֹאִיז קְאָאפִּילִיֹו קראו לו. לא, לא קפִּילִיֹו כמו שאומרים בתל-אביב, אלא קְאָאפִּילִיֹו, כמו שאומרים הירושלמים, כמו שהם אומרים מְאָאִים. מוֹאִיז קְאָאפִּילִיֹו. והוא, אבנר, בהתחלה, כשאוהדי בית"ר היו רואים ילד אשכנזי ממושקף ביציע של ימק"א, היו קמים ואומרים, ככה כועסים, מניפים ידיים, "היי, הלו, הלו, מה אתה עושה פה?", ואז מוֹאִיז קְאָאפִּילִיֹו הזה, שהיה איש מהגדולים האלו, שכל אצבע שלהם זה נקניקיה, היה קם והיה אומר להם "זה בסדר, הוא איתי", ואז הם היו נרגעים. ובסוף גם קיבלו אותו כמו אחד משלהם, אפילו יותר מאחד משלהם. כי היו אומרים שבגלל שהוא התגייר, הוא הרבה יותר צדיק ממי שנולד בית"ר, אתה מבין? זה היה בתקופה שהייתה להם קבוצה ששיחקה כדורגל נהדר, מלהיב, באמת, עם שלישיית קישור מדהימה. שוקולד-מנטה-מסטיק קראו להם, על שם הלהקה. לא חשוב. אורי מלמיליאן, ויקטור לוי ודני נוימן. הנה, עוד אשכנזי. וגם אבא שלו היה פרופסור. וואלה. והאוהדים היו שרים לו, לפי המנגינה של בְּרֶפְאָפָא, אתה לא מכיר? בטח לא מכיר. איך תכיר? שום דבר אתה לא מכיר. היו שרים לו "דני נוימן, דני נוימן, אין כמוך בעולם. דני נוימן, דני נוימן, אוהבים אותך כולם". בסוף נהיה פרשן מה זה מְעָאפֶן. בקיצור, בהתקפה היו להם, לבארסה, אני מתכוון, את שני החלוצים הכי טובים בעולם, סְטוֹיִצ'קוֹב הַז'לֹוב הזה הבולגרי, ורוֹמְאִרְיוֹ הקטן, הגמד המלהטט הזה, הברזילאי, שהיה מכניס גולים כמו לחם. אין, קבוצה אש. ואז באה מילאן ושמה לנו ארבע חתיכות. האמת, כבר בחימום התחלתי לדאוג. כי האלו, הכוכבים מברצלונה, ככה השתעשעו להם, אתה יודע, עם הכדורים, בעטו, הקפצו, על הרגל, על הראש, אֶמְאִיֶאֶת. והמילאנזים, אני רואה אותם רק רצים הלך וחזור ככה, בדבוקה, ועושים כל תרגילי כושר, אתה יודע, כולם ביחד, ובלי כדור, בלי כדור בכלל. ואני זוכר שאמרתי לאבנר "בוא הנה, אלו רציניים אלו". ארבע אפס הם ניצחו אותנו. ובייחוד אני זוכר מהם את דְסָאִי, מרסל דסאיי. הוא היה ענק במשחק הזה, ענק. וזהו, ככה נהיינו שנינו אוהדים שרופים של ברצלונה. כי אהדה של קבוצה, אני חושב שניק הוֹרְנֶפִי אמר את זה. לא מכיר אותו? נו, ניק, זה שניקנק את הג'ינג'י במקלחות. סתם, סתם, צוחק איתך. הוא סופר. לא, לא כסף. ספרים הוא סופר. הוא אוהד של ארסנל, כן, אנגלי, בטח אנגלי. והוא אמר שאהדה לקבוצה מתחילה לא מניצחון או מזכייה באליפות או בגביע, אלא דווקא מהפסד, מתבוסה צורבת, מהשפלה נוראה. שהפסד ולא ניצחון, זה מה שקושר אותך לקבוצה. וזה נכון. זה כמו החטא הקדמון, שאחר-כך כל החיים אתה עסוק בלתקן אותו ולכפר עליו, אתה מבין? אז בעבותות האלו אנחנו קשורים, אני ואבנר. לא. לא עבודות. עבותות. זה מין חוטים כאלו, חבלים, אבל עבים. בגלל זה קוראים להם עבותות. וחוף מזה, אחרי המשחק, ואת זה אתה יכול לראות רק אם אתה נמצא באצטדיון, כי בטלוויזיה כבר עוברים לפרסומות, השחקנים הלכו לאוהדים, והודו להם על התמיכה, והאוהדים שרו והמשיכו לעודד אותם המון-המון זמן, כאילו הם זכו בגביע. ופתאום ראית, ממש, בעיניים, מה זה אהבה. כי בארץ האוהדים אוהבים את הקבוצה רק כשהיא מנצחת. ושאתה חי פה, אתה חושב שככה זה צריך להיות, שזה הנורמלי. וזה לא שהם לא היו עצובים. בלילה ולמחרת בבוקר ראינו אותם, והם היו מדוכאים ומיואשים מההפסד ומהעלבון. אבל אהבה זה לא קשור להצלחה וכישלון, אתה

מבין? הנה פעם, בית"ר ירושלים שיחקה נגד הפועל תל-אביב. והמשחק הועבר מימק"א, שהיה אז המגרש של בית"ר, לקטמון, שהיה המגרש של הפועל, כי באותה שבת היה הביקור אני חושב של הנשיא סאדאת, והוא גר במלון "המלך דוד", שזה ליד ימק"א, אז בגלל זה לא יכלו לעשות שם את המשחק. בכל מקרה, אני חושב שבית"ר היו צריכים ניצחון בשביל לזכות באליפות או משהו, והדקה כבר שישים שבעים והתוצאה אפס-אפס. ואז הקהל של בית"ר, וזה היה מגרש קטן, קטמון, מתחיל להתנפל על הגדר שמאחורי המאמן, שמעון שנהר, אני חושב שזה היה, וצועקים לו "אברהמי! אברהמי! תכניס את אברהמי!". היה להם שחקן, יוסי אברהמי אחד, שהיה נחשב למה שקראו אז "קיצוני סופה", למה היה רץ מהר כזה על הקו. בסוף הוא חזר בתשובה, אני חושב. והזמן עובר, ועדיין אפס-אפס, והקהל ממש מתחיל להשתולל מאחורי שנהר ולצעוק ולצרוח ולקלל ולירוק ולזרוק עליו בקבוקים ומה לא שיכניס את אברהמי. ואז בסוף לא הייתה לו כבר ברירה, ובערך בדקה השמונים הוא מכניס את אברהמי. וכל הקהל מריע וצווח "אב-ר-המי! אב-ר-המי! אב-ר-המי! אב-ר-המי!", כי הנה הגיעה הישועה. אבל מה? כדור ראשון מוסרים לו, בורח לו, אולי מרוב התרגשות, מתחת לרגל. כדור שני מגיע אליו, הוא רץ על הקו, זוהר כמו סוס, הקהל צורח באַקְסֵטְוִה, אבל אז הוא בועט איזה דְרֶדְלָה עלובה החוצה. ואז, פתאום, בבת אחת, כל הקהל, אותו הקהל, אותם אנשים בדיוק, מתחילים לקלל אותו, את אברהמי, אותו ואת האימאימא שלו וקופצים על הגדר, יורקים עליו מוקטטות וצועקים "יא חרא, אברהמי, יא בוגד! מכרת את המשחק, יא בן-זונה!", וזהו. בסוף נשאר אפס-אפס. אז איפה היינו? אה, כן, אבנר. אז תמיד אני נותן לו. כסף, אני מתכוון, כמה שהוא צריך. לפעמים הוא אפילו מחזיר לי. כלומר, הוא מחזיר חלק ואת השאר הוא כאילו שוכח להחזיר, תמיד שוכח, כמו שעון שוויצרי שוכח. אבל אנחנו לא מדברים על זה. מילה אני לא אומר לו. אני מרוויח יחסית טוב, והוא כל הזמן יש לו בעיות כלכליות. אז ככה זה. אבל לפי דעתי, אם אתה שואל אותי, הוא חייב לי עד היום, בטח אם נוסיף לזה גם ריבית והצמדה, עשרות, כן, עשרות, אולי אפילו יותר ממאה אלף שקלים. אז אחרי שאני רושם לו את הצ'ק, והוא כבר כזה מתרכך ונהייה מין סופגנייה רגשנית כזאת, ואני יודע שעכשיו הוא לא יכול לענות לי, כי לא נעים לו בגלל הכסף, אז אני תמיד אומר לו עוד דבר אחד, אחרון, שיהיה לו למחשבה, לדרך. "ותשמע עוד דבר אחד, אבנר", אני אומר לו, "אתה גם משקר את עצמך, אבנר. המנהלים שלך הם לא כך גרועים והם גם לא מפטרים או מעיפים אותך רק בגלל האגו הנפוח והדפוק שלהם, למרות שאתה כאילו טוב לארגון, אבנר. אתה משקר את עצמך. איזה טוב לארגון אתה, תגיד לי, אבנר? הרי כל הזמן בכל המקומות כל השנים האלו, תלמידים מתלוננים עליך, אבנר". ואז עוד פעם הוא יוצא מהשתיקה שלו. "עזוב", הוא אומר לי, "בכל כיתה יש מטומטמים וכאלו שאוהבים להיעלב. אין מה לעשות. אבל הרוב אוהבים אותו ומעריכים אותי". הוא מוציא אותי מהדעת. והצ'ק כבר בכיס שלו. "אבנר, אתה מעליב תלמידים, אתה פוגע בהם, אתה אומר להם שמה שהם כותבים זה זבל, שזה שלשול, שזה קקה בַּלְפֶן, שחבל שבגלל השטויות שהם כותבים כורתים עצים ביערות הגשם, נכון?". ואז הוא צוחק. ואתה לא יודע אם הוא צוחק מהבדיחה המטומטמת שלו או מזה שהוא מבין שהוא בעצמו פה המטומטם. אבל לא. הוא לא מבין כלום. כי תכף הוא מתחיל עוד פעם עם המנטרה המפגרת שלו, שהוא לא יכול להתכחש לאמת הפנימית שלו וכל החרא הזה. "די כבר, אבנר", עכשיו אני כבר ממש צורח עליו, "די כבר עם החרא הזה. די. די. די. נו, באמת. אז בסדר, אז אתה לא יכול להתכחש לאמת הפנימית המזוינת שלך. אוקיי. אבל למה אתה צריך להגיד לעקרת הבית המטומטמת הזאת שלומדת אצלך מנס-ציונה או לפקיד העירייה המפגר מפתח-תקווה שמה שהם כותבים זה חרא, למה? כי זו האמת?". והאידיוט הזה עוד אומר לי "כן, כי זו האמת". "לא", אני צווח עליו, "זו לא

האמת. האמת היא שאתה אידיוט. אידיוט, מטומטם ומפגר. זה מה שאתה". וזהו, עכשיו הוא נעלב, ועוד פעם הוא כמעט בוכה. ואז אני מנסה להרגיע. "תקשיב לי, אבנר, אתה יודע שאני אוהב אותך. אבל תקשיב לי, זה לטובתך", אני מדבר אליו כאילו הוא הילד המפגר שלי. "נניח שיש לך שכן גיבן, כן? אז מה, כל בוקר אתה אומר לו 'בוקר טוב, אדוני הגיבן', כן? לא. נכון שלא? אבל זו האמת, לא? הוא גיבן. אז למה אתה לא אומר לו את זה כל בוקר? הו. אז זה אותו דבר כאן, אבנר. אתה לא מוכרח להגיד לתלמידים הגרועים שלך שהם גרועים. מה אכפת לך מהם? הם בין כה וכה לא יהיו סופרים ולא יהיו משוררים. הם יישארו כל החיים שלהם פקידים וזבנים שכותבים שירים למגירה. אז מה אכפת לך להגיד להם שם כותבים יופי? טוב, אז לא יופי. אז נחמד, מעניין, בוסרי אך ניצני, לא יודע, משהו חיובי פרווה כזה. מה אכפת לך? זה גם טוב להם וגם טוב לך. כי הם יהיו מבוסטים, המטומטמים האלה, ואז הם לא יתלוננו עליך, ואתה תמשיך לעבוד שם, ואז גם אתה תהיה מבוסט, אתה מביין?". ואז מגיע הקטע הכי גרוע בכל השיחות האלו. כי הוא באמת מתחיל לבכות והדמעות זולגות לו על הפנים כמו גשם זלפעות על השמשה הקדמית של האוטו. רק המגבים חסרים. והוא לא רק מייבב כמו איזה שפן, הוא גם מלעלע ככה, עם גניחות, כמו באיזה טלנובלה תורכית, אם יש בכלל דבר כזה, "נכון, אתה צודק, איזה אידיוט אני. מה אכפת לי באמת? די, אתה צודק, אני אקח את עצמי בידיים. באמת". ואחרי חודשיים-שלושה, מקסימום חצי שנה, הכול חוזר על עצמו בדיוק אותו דבר. אבל ככה, כמו שאני מתאר לך מילה במילה, עם אותם טקסטים ואותן דמעות, הכול בול-בול-בול אותו דבר, כמו איזה טקס חנוכה מפגר שחוזר על עצמו כל שנה בבית-ספר. רק חסרים הנרות האלו הגזורים מנייר על הראשים שלנו, ולרקוע ברגליים כמו אידיוטים בשירת "סורה חושך על האור, סורה מפני הדרור". ממש ככה. והדבר השני זה בחורות. מאז שהוא התגרש, לפני איזה לא יודע כמה עשרות אלפי שנים, מאז, כל בחורה שהוא מזיין, כל בחורה שהוא מדבר איתה, כל בחורה שנדמה לו שחייכה אליו, כל בחורה שפזלה לכיוון שלו, ישר, תוך פחות משתיים וחצי שניות, על המקום הוא ישר מתאהב בה. אבל מה זה מתאהב? אהבה ללא מיצרים. לא חשוב. יש ביטוי כזה. כמו גיברלטר כזה. לא משנה. מתאהב בה עד כלות. לא. לא. זה לא בים המלח. זה כמו עד מעל הראש. כמו משוגע, אבל ממש כמו משוגע. עוד לפני שהוא יודע איך קוראים לה, הוא כבר מחליט שהוא לא יכול בלעדיה. נשבע לך. הוא מטורף לגמרי בעניין הזה. והוא מטלפן אליה שבע עשרה אלף פעמים ביום, ושולח לה אס-אם-אסים כל עשר דקות, ורודף אחריה בצ'ט של הפייסבוק, ובא לבקר אותה פתאום ככה בהפתעה, בלי הזמנה, וגם מביא לה באותה הזדמנות איזה מתנה קטנה. אין. הבן-אדם מתעלק על הבחורה, מתנפל עליה, חונק אותה, לא נותן לה לנשום, עד שהיא מעיפה אותו כמו כלב, אלא מה? זהו. ואז מגיע המשבר הרבע-שנתי הגדול. הוא נכנס למיטה, מתכסה בשמיכה מעל לראש, ובוכה, בוכה, בוכה בלי הפסקה על מר גורלו. לא, לא. זה לא שם של בן-אדם. זה לא מר במובן של אדון. זה מר במובן של לא טעים כזה, כמו איחסה. בדיוק. והוא גם לא אוכל, וכמובן לא הולך לעבודה. כן, בטח. שאם במקרה לא פיטרו אותו בגלל שהוא העליב מישהו, אז שיפטרו אותו כי הוא לא בא לעבודה בלי להודיע, אתה מביין? ואני כבר יודע. אם הוא לא צלצל אלי יום שלם, אז זהו. מדובר במשבר בינלאומי. לפחות כמו משבר הטילים בקובה. זוכר את זה? איך תזכור את זה? ההורים שלך עוד לא נולדו אז. אז אני מצלצל אליו, ואז הוא מתחיל עם כל הרפרטואר של הקלישאות של המסכנות, והאומללות והרחמים העצמיים שאי-פעם שמעתי בחיים שלך. אין קלישאה בספר, כולל בספר בישול מזוין, שהוא מדלג עליה. אין. אני לא שווה כלום. אף אחד לא אוהב אותי. אני בן-אדם פגום. נמאס לי מהחיים האלו. כל מה שאתה רוצה. ואז אני תמיד אומר לו "אבל לא, אבנר, אתה בן-אדם על-הכיפאק. אתה חכם ואתה מצחיק. ואתה כותב נהדר. ואתה

מורה שכולם אוהבים אותו", ואז אחרי שלושה-ארבעה ימים כאלו של צלצולים ותנחומים, הוא קם ומתאושש ויוצא מחדש לחיים, ותוך שבוע-שבועיים-שלושה גג הוא שוב מתאהב במישהי. והוא עוד פעם מאושר, ומצלצל אליה כל שתי דקות, ואחרי עוד שבוע-שבועיים-שלושה גג הכול שוב חוזר על עצמו. ככה בלי סוף. כמו שכדור הארץ מסתובב סביב השמש, ככה אבנר נקלע למשברים. בינתיים כבר הגעתי לפגישה. איחרתי באיזה עשרים דקות. תמיד אני מאחר. אבל הוא לא אמר כלום. בכל זאת, מבין שנינו אני קצת יותר עסוק, אתה מבין? ואני יורד מהאופנוע, מתיישב לידו, שם את הקסדה בצד, וישר אני אומר לו, כרגיל, "נו, אבנר, מה הפעם?", אבל הפעם הוא מסתכל בי במבט מוזר כזה ולא עונה. ואני גם רואה שהוא קצת ככה, רועד. "מה אבנר, מה קרה?", אני עוד פעם שואל. רק שהוא לא אכל לי אותה באיזה סם שדפק לו את מערכת העצבים או משהו. ועוד פעם הוא לא עונה. "מה קרה לך, אבנר?", אני שואל אותו, ואני ממש מתחיל להיות מודאג. "לא", הוא אומר לי, "זה לא בקשר אלי. זה... זה... זה בקשר אליך?". "מה זאת אומרת בקשר אלי?", אני שואל. ואז הוא מזיז ממני את העיניים, כולו רועד כמו איזה חולה פרקינסון. וויי וויי, אולי זה הסיפור. מתחיל לו גם פרקינסון, בנוסף לכל. ואז הוא מתחיל לדבר, יותר נכון לגמגם. אבל אתה יודע, לגמגם באופן מוגזם כזה, כאילו הוא מספר בדיחה על מגמגמים. "זה... זה... הה... הה... היה ביום ראשון... אני כבר מחזיק את זה בה... בה... בבטן מאז, אבל... אני לא יכול... זה עושה לי... אני מרגיש להקיא כזה... אני לא ישן, דה... דה... דקה אני לא ישן... ביום ראשון, בערב, אני... באתי לה... לה... לקחת את כנרת פה, אחרי השיעור שלה, מהקונסרב... ברטו... ברטו... טו... מהאקדמיה למוסיקה... ו..." אני אחסוך לך את הגמגום שלו, כי זה באמת מלאה. בקיצור, מה הוא מספר לי? לא הייתה שם חניה, אז הוא מצא חניה ברחוב הקטן על יד. רחוב שְׁטְרִיקְר, אני חושב קוראים לו. ויש שם איזה, התברר לו פתאום, שיש שם בית קפה קטן, בלי שם כזה. והוא חנה בדיוק מול הבית-קפה הזה, וככה בעצם הוא גילה שיש שם בית-קפה כזה. נו, יופי. ואז, לפני שהוא עוד הספיק לצאת מהאוטו, מה הוא רואה, הוא מספר לי? "אני רו... רואה... את מי... את מי... את מירה... מי... מי... מירה שלך... יו... יו... יוצאת משם עם איזה... עם איזה... גבר... עם איזה גבר... ו... אז... הם מית... מית... מית... מית". חצי שעה אומר מית... מית... מית", עד שסוף מצליח להגיד את המילה המפורשת, "מתנשקים". וזה לה היתה סתם נשיקת פרידה, הוא עוד ממשיך ומסביר לי, על הלחי, אלא "נשיקה... קה... ארוכה... כה... כה", יעני נשיקה צרפתית, עם הלשון וכל האמיאית. והוא, זה מה שהוא מספר, חיכה שהם יילכו, כדי שלא ייראו אותו, ורק אז לקח את כנרת, והוא "מיצ... מיצ... מיץ פטל". לא, סתם. "מיצ... מיצטער". אבל הוא לא ישן בלילות והוא לא יכול להחזיק את זה בבטן, כי זה "הו... הו... הו... לכיש לכישה, זה הו... הורג... הורג" אותו. ככה. במילים האלו. ואני מסתכל עליו, על האומלל הזה, והאמת, בא לי לקחת את הקסדה ולדפוק לו אותה בראש ופשוט להרוג אותו, את האידיוט. אבל במקום זה, אני ככה נושם עמוק עמוק ואז אני אומר לו "תשמע, יא חתיכת מפגר דפוק, תקשיב לי טוב טוב, כי זה פעם אחרונה שאני מדבר איתך, אז תקשיב לכל מילה, לכל מילה. אתה מבין?". אבל האידיוט עוד לא מבין. והוא מתחיל עוד פעם לגמגם לי "אבל... אבל... אבל...". ואני אומר לו "סתום, אבנר, סתום ותקשיב פעם אחת בחיים המחורבנים שסידרת לעצמך, תקשיב פעם אחת, אחרונה, למה שאני אומר לך, כי כמו שאמרתי לך, יותר אתה לא תשמע ממני, אני איתך גמרתי, זה הסוף שלנו, אבנר. אבל עכשיו תקשיב". והוא הקשיב, או לפחות סתם את הפה, וגם זה משהו אצלו. "אתה יודע למה זאת הייתה נשיקה צרפתית, אבנר?", אני אומר לו, "לא. זה בכלל לא בגלל הפנטזיות הפרנואידיות שלך, אבנר, מה פתאום? זה על באמת. כן, כן, אתה יודע למה? כי האיש הזה, הגבר הזה שראית,

זה הבן-דוד הצרפתי של מירה, אתה מבין? בגלל זה הנשיקה שלהם הייתה צרפתית. כי הוא מצרפתי. כן, כן. הוא גם כן רופא. נכון. זה בטח אצלם בַּגְנִים, והוא בא לבקר בארץ, כי הוא רוצה לעשות עליה. אז מירה מדריכה אותו כאן, מראה לו, מסבירה לו. אתה מבין, יא דפוק? דפוק היית כל החיים שלך, אבנר, ודפוק תישאר כל החיים שלך. ועם כל כמה שאני אוהב אותך, ואתה יודע את זה, אתה אבוד, אין לך תקנה, אין לך. ובפעם הבאה שתבקש את נפשך למות, כמו שאומרים אצלכם, המשוררים, אז מצדי אתה יכול למות כמה שאתה רוצה. כן, אבנר. מילא שאתה מקפיד, כמו איזה יהודי דתי נטורי-קרתא דה לה חרטא, להרוס לעצצך בכל דרך אפשרית את החיים. כן, על שום מצוות חירבוך החיים אתה לא מוותר, קפדן גדול אתה, מדקדק בקלה כבחמורה. הכול, אבל ממש הכול, אתה עושה בשביל לחרב לעצמך את החיים. אז עכשיו אתה כבר לא מסתפק רק בשמירת מצוות בדלת אמותיך, יא חתיכת פיגור מהלך, טומטום מארץ הטומטומים שכמוך, עכשיו אתה רוצה גם להרוס לי את החיים, אה? אז אתה הולך וממציא לעצמך איזה סיפור על זה שאשתי בוגדת בי, ומספר לי את זה כדי שגם החיים שלי יידפקו כמו שהחיים שלך דפוקים, כן? כן. בטח שכן. תיראה, תיראה איך אתה רועד מרוב התרגשות. ממה אתה מתרגש, אתה יודע? אתה מתרגש מזה שהנה גם החיים שלי הולכים להתחרבש כמו החיים שלך. איזה כיף, הא? ועוד מגמגם לי כמו איזה משה רבנו בן אלף אלפי הבדלות, שמביא את שנינו אל הארץ המובטחת, שבה שנינו נחיה לנצח דפוקים בתחת. ועוד יצא לי, בלי כוונה, חרוז מזוין, ינעל אבי אביך. הרצל אתה, אבנר, הרצל של הדפוקים בשכל ובתחת. אבל זה לא אני, אבנר. זה אתה, ואתה לבד, אתה מבין? אתה לבד דפוק בשכל ובתחת. אתה ורק אתה. בטח, אתה אומר עכשיו לעצמך, ואני הרי מכיר אותך, הו איך שאני מכיר אותך, הוא מתעלם מהאמת, הוא מתכחש, הוא מדחיק, הוא זַבְבִּיר. אבל אני הרי ראיתי את זה, כמו עיני ראיתי את זה. אז אני אגיד לך איפה ומה אתה ראית, יא אוויל מפציל. אתה ראית את זה בהזיות המורעלות של המוח המעוות שלך. ראית את זה בהרהורי ליבך. זה ביטוי יפה, מהרהורי ליבך, הא? ספרותי. ואתה הרי סופר שמאה שלושים וארבעה אנשים קנו, ואולי חלק מהם אפילו קראו את הספר שלך, נכון? אז זה לא אני המתכחש והמתעלם והזוֹבִּי. זה אתה שרואה בכל האחרים, בכל מקום, את החרא של עצמך, אתה מבין? ונגיד, נגיד שזה באמת מה שראית, שראית את מירה לא מתנשקת, אלא מוצצת, ולא סתם מוצצת בבית קפה נידח בסמטה צדדית, לא, אלא באמצע אבן-גבירול מוצצת, אני לא יודע, לז'בוטינסקי. אז למה, בשביל מה, בשביל מה אתה רץ לספר לי את זה, הא? כי אתה לא יכול להתכחש לאמת הפנימית שלך, הא, יא חתיכת זבל מזוֹבֵל, קקה בלבן דייאט שכמוך, משמיד יערות גשם באלף שילשולים, זה מה שאתה. מה אתה חושב לעצמך, שאני עוד אחד מהבוסים שלך שאתה תראה להם כמה שהם והחיים שלהם דפוקים, ושהם ימשיכו להעסיק אותך, כי אתה טוב לארגון אלק? אז לא. גם אני אפטר אותך. לא, אני לא אפטר אותך. אתה לא באמת עובד אצלי. אני משלם לך, אבל אתה לא עובד אצלי, נכון? נכון. אז אני לא מפטר אותך, אבל אני נפטר ממך, אבנר, אני נפטר ממך עכשיו לעולמי עולמים. יאללה שלום לך, ולך לעזאזל". וזהו. קמתי, שמתי את הקסדה על הראש, עליתי על האופנוע ונסעתי משם, ויותר לא שמעתי ולא ראיתי מהחרא זה אף פעם. בעצם לא. הוא עוד ניסה לצלצל אלי ולשלוח לי אס-אם-אסים וכל מיני כאלו. אבל לא עניתי לו ולא קראתי את המסרים שלו, ובסוף גם החלפתי את הטלפון, וזהו. ככה, באמת בצורה הכי מגעילה שאפשר בכלל לתאר, ככה נגמרה לה חברות של יותר מעשרים, בעצם כמעט עשרים וחמש, שנה. ולאף אחד לא סיפרתי ולא אמרתי על זה מילה. לא, בטח שלא למירה. בעיקר לא למירה. למה, מה אני צריך לספר לה, שאבנר אמר שהיא בוגדת בי, ואולי גם לשאול אותה אם זה נכון? למה אני צריך לזרוק את החרא של אבנר גם בתוך הבית שלי? למה זה טוב? מה זה ייתן? אבל מה?

הייתי צריך להסביר לה למה אני כבר לא הולך בשבתות בבוקר לקפה מסריק. אז באמת בהתחלה הלכתי כמה פעמים לבד. לא למסריק. לבית קפה אחר. בשביל לא לפגוש את הזבל. אחר-כך אמרתי לה שהוא חולה. בסוף אמרתי לה שרבונו ושזהו. "למה, מה קרה?", היא שאלה. "אמר לי זין עליך ועל הכסף שלך", אמרתי לה. "טוב מאוד" היא אמרה. "מה טוב מאוד?", שאלתי. "טוב מאוד שנפטרת ממנו. רק רע הוא עשה לך כל השנים האלו, ואתה בכלל לא ראית את זה. גם לא רצית לשמוע". ככה היא אמרה. "אל תגידי ככה", אמרתי לה, "זה לא נכון. היו לנו הרבה שנים טובות ביחד". היא גיחכה. "אל תעשי לי חחחח, מירה", אמרתי לה, "הוא החבר, הוא היה, הוא עדיין, החבר הכי טוב שלי. חוץ ממנו וממך אין לי בעצם אף חבר. ואני, עם כל הריב הזה, אני עוד אוהב אותו, תדעי לך". זה הצחיק אותה. "איך אתה יכול להגיד שאתה אוהב אותו, אם רבת איתו ונפרדת ממנו, ואתה עוד אומר שלא תדבר איתו יותר לעולם, הא?" היא צדקה. זה היה נכון מה שהיא אמרה, אבל באותה מידה זה גם היה לא נכון. אתה מבין? זה יש דברים כאלו. זה כמו הבדיחה על הרבי הזה שבאה אליו אישה להתלונן על בעלה, והרבי אמר לה "את צודקת" ושלח אותה הביתה, ואז בא גם הבעל להתלונן בחזרה על אשתו, אז הרבי אמר גם לו "אתה צודק" ושילח גם אותו הביתה, ואז הגבאי בא אל הרבי ואמר לו "אבל רבי, איך זה יכול להיות שאתה אומר גם לו וגם לה שהם צודקים?" אז הרבי הסתכל בגבאי ואמר לו "אתה יודע מה? גם אתה צודק". אז מה יכולתי להגיד לה? לא היה לי מה להגיד לה. אז מה אמרתי לה? "ככה זה באהבה", אמרתי לה. כמו איזה אידיוט. "ככה זה באהבה", חחחח. כל זה עד שהגיע הסיפור של ים המלח. איזה סופשבוע אחד, שום דבר מיוחד, היא נסעה לכנס קרדיולוגים במלון בים-המלח, חזרה במוצאי שבת מאוחר בלילה. אפילו לא התעוררתי, או שהתעוררתי ולא זכרתי. אבל בבוקר אני רואה אותה מאושרת. מה זה מאושרת? ממש קורנת מאושר. בחיי. זה מין ביטוי כזה שאנחנו לפעמים משתמשים בו סתם, בלי להבין מה הוא אומר. אבל בבוקר ההוא זה היה אמיתי. היא אשכרה קרנה מאושר. ואני עוד אומר לה, ככה, מבולבל "מה, מירה, קרה משהו בים המלח?". והיא מסתכלת בי, אפילו לא מנסה להסתיר את האושר שלה ואומרת לי, מה היא אומרת לי? חשבתי היא תגיד לי משהו, אני יודע, "העלו אותי בדרגה", "מחאו לי כפיים על ההרצאה", "מינו אותי לראש מחלקה". אבל לא. "לא, לא, שום דבר" היא אומרת, "שום דבר, שום דבר" ככה, שלוש פעמים. והלכה. ואני, אם יש דבר שמדליק לי את כל הנורות האדומות, זה כשאומרים לי ש"לא קרה כלום" ו"יהיה בסדר" ו"אל תדאג" וכאלו. אין דבר יותר מלחיץ מזה שאומרים לך "אל תדאג". כי אז אתה מבין שאתה צריך מה זה לדאוג, האימאימא של הילדאוג. כי אחרת למה אומרים לך לא לדאוג? למה צריך להרגיע אותך, אם הכול רגוע? למה אומרים לך "יהיה בסדר", אלא אם הם יודעים שהולכת להיות קטסטרופה, הא? אני ככה זה אצלי. וזה גם נכון. והכי גרוע זה אם אומרים לי את זה שלוש פעמים רצוף. נגיד, אם אומרים לי "אל תדאג. לא קרה כלום. הכול יהיה בסדר", אז ברור שאו שהמצרים הולכים לחצות אוטוטו את התעלה, הוא שהמטוסים היפנים כבר בדרך לפרל-הרבור. שום דבר פחות מזה. זה מה שאני מרגיש וזה מה שאני מבין. וזה באמת ככה. זה תמיד ככה. כל המילות והצפירות ארגעה האלו, ככל שהן יותר היסטוריות, ככה האסון שעומד להתרחש הוא יותר גדול. אין זה ככה. זה מדעי, ממש מדעי. אצלי, אני מבין את זה בגלל אבא שלי. כי בחודשים האחרונים, לפני שהוא תלה את עצמו, ושאני ראיתי, ממש ראיתי איך הוא דועך לי מול העיניים, איך החיים נשאבים ממנו החוצה. אבל הוא כל הזמן, כשהייתי שואל אותו "מה קורה איתך, אבא?", הוא היה מחייך, צוחק. הוא היה איש מצחיק. הוא היה אומר לי "אל תדאג, ילד, זה כלום, זה משבר כזה, חולף, זה יעבור, יהיה בסדר, אתה תראה, הכול יהיה בסדר", ככה הוא אמר לי, ובסוף הוא תלה את עצמו, אתה מבין? מאז אני ככה. אין.

כשאומרים לי את המילים האלו אני רואה אותו, אני רואה אותו תלוי על הקורה של המרפסת. אתה יצא לך פעם לראות את אבא שלך תלוי מת במרפסת? לא, אה. זה רק אני זכיתי לזה. כנראה הייתי צדיק גדול בגלגול הקודם. אבל עוד לפני זה, עוד לפני שאני רואה את אבא שלי תלוי, אני שומע, אני שומע את אימא שלי צורחת לי. אני הייתי אז בצבא, ומישהו בא, בבוקר, מוקדם בבוקר. עוד היה חושך, היה. מישהו, אני לא זוכר מי זה היה, אולי הרס"ר אולי הקצין-תורן, באמת שאני לא זוכר, והוא העיר אותי ואמר לי "בוא, בוא, יש לך טלפון במשרד". שאלתי אותו "מה זה? מי זה?", אבל הוא לא ידע, אולי הוא לא רצה להגיד לי. אבל היה ברור לי שמישהו טוב זה לא. אף אחד לא מצלצל אליך מוקדם בבוקר למשרד של הצבא להגיד לך שזכית בלוטו, נכון? מצד שני, אתה אומר לעצמך, אולי זה טעות, אולי זה משהו לא כך נורא. ואז הגעתי למשרד והשפופרת של הטלפון, אתה יודע, מהישנים האלו, השחורים הגדולים, הייתה מונחת על השולחן, וכשנכנסתי כל הפקידות ברחו החוצה, כאילו נכנס לחדר איזה דָּבָר. זה רק בדיעבד אני הבנתי את זה. ואני מרים את השפופרת ואומר "הלו", ואז אני שומע את אימא שלי צורחת "זה אבא! זה אבא! הוא תלה את עצמו! הוא תלה את עצמו!". והכי מוזר, חוץ מהידיעה שאני עוד לא לגמרי קלטתי אותה, שאבא שלי מת, הכי מוזר זה מה פתאום אימא שלי מודיעה לי על זה, ואיך היא יודעת את זה, ואיפה היא בכלל. "איפה את, אימא?", אני שואל אותה. והיא ממשיכה לצרוח "הוא פה, במרפסת, הוא תלה את עצמו במרפסת". ואני לא מבין על איזה מרפסת היא מדברת. אין לה מרפסת בבית. "על איזה מרפסת את מדברת, אימא?", אני שואל אותה. "פה, אצלו", היא צועקת, "אצלו, בנתניה, בנתניה". אתה צריך להבין, ההורים שלי לא דיברו ביניהם כבר איזה עשר שנים. פחות או יותר מאז שהם התגרשו. לא סתם לא דיברו. לא החליפו ביניהם אפילו מילה. מילה לא. ובטח שלא נפגשו ולא כלום. חומה של איבה, שנאת מוות הייתה ביניהם, אני נשבע לך, לא פחות, מוות. אני, אני גם לא הסכמתי שיעשו לי בר-מצווה בגלל זה. רק בגלל זה. לא רציתי שאו שהיא לא תזמין אותי, או שהוא לא יבוא, או שהכי גרוע, שהיא כן תזמין אותו והוא כן יבוא, ואז הם יריבו את אחת מהמריבות המשפילות הנוראיות שלהם, ויחרבו לי את השמחה ככה שאני ארצה למות. אז למה לי כל העניין הזה? חחחח, זה שורה משיר של אבידן, דוד אבידן. לא שמעת עליו, הא? משורר גדול הוא היה, גדול. אבל בסוף מה? כמו כלב הוא מת, ממש כמו כלב. והוא כתב את זה, את השורות הכול כך נפלאות האלו. "אז למה לנו כל העניין הזה? מוטב כבר שנהלך בגדולות". אז באמת אמרתי להם שאני מעדיף טיול בחו"ל במקום הטקס. ונסעתי עם אבא שלי ללונדון ולפריז. אני לא יודע מי מימן את זה. יכול להיות שסבתא שלי, אימא של אימא שלי, זאת אומרת. אבל אני נסעתי עם אבא שלי. היה יופי של טיול. באמת. וזה גם בעצם הייתה הפעם האחרונה שלנו ביחד. כי אחרי זה, כשחזרנו, כמה חודשים אחרי זה, אני רבתי איתו. הייתה לו איזה חברה חדשה, דינה, סימה, לא זוכר איך קראו לה, ואני לא יכולתי לסבול אותה. אני לא יודע למה. זאת אומרת, אז, כשהייתי בן ארבע עשרה, שנאתי אותה כאילו שהיא השטן, אבל היום, כשאני כבר לא בן ארבע-עשרה, אני לא מבין את זה. פשוט לא יכולתי לסבול אותה. ואני לא זוכר על מה ולמה, אבל אני דפקתי להם שם איזה סצנה של בכי ועלבון ואני לא יודע מה והלכתי ויותר לא חזרתי. זהו. לפי דעתי לא דיברתי איתו ולא ראיתי אותו כל התיכון. והיא דווקא, ככה אני רואה את זה עכשיו, היא דווקא הייתה טובה בשבילי. אבל בסוף הם נפרדו. אני חושב שהיא רצתה ילדים, והוא, הוא בכלל לא רצה לשמוע על זה אפילו. מעניין למה, חחחח. אז היא הלכה. ואני, אני לא דיברתי איתו מאז ולא ראיתי אותו כמעט עד הצבא. ועכשיו היא פתאום, אני מדבר עכשיו על אימא שלי, פתאום היא מצלצלת מהבית שלו. לא, לא הבנתי את זה. אני האמת, עד היום עוד לא ברור לי מה בדיוק קרה שם. או שהם כן נפגשו, בכל

זאת. או שיכול להיות שהוא אמר לה שהוא הולך להתאבד, בטלפון, ואז היא באה וראתה שזה, שזה היה על באמת. אבל האמת, זה לא ניראה לי הגיוני. כי גם אם הוא היה אומר לה את זה, אז מה אכפת לה היא ממנו? מצידה, שיתאבד. למה שהיא תלך לדאוג לו, להציל אותו. לא, זה לא הגיוני. אבל הכי נראה לי, ואני עוד פעם אומר לך, זה לא שאני יודע משהו, זה שהוא, הוא עבד עליה איכשהו, שהוא באמת צלצל אליה, זה בטוח, ולא יודע, גרם לה, באיזושהי אמתלה, אתה לא מכיר את המילה? שהוא אמר לה משהו, שאני לא יודע מה, אולי הוא אמר לה שהוא הולך למות ורוצה לתת לה כסף עבורי, משהו בכיוון הזה, לא יודע, אבל זה היה חייב להיות משהו שבאמת יגרום לה לבוא אליו, ואז כשהוא הבין שהיא באמת באה, אז הוא תלה את עצמו, כדי שהיא תמצא אותה ככה. לנקום בה, אתה מבין? והוא באמת, את זה אני יודע בוודאות, הוא באמת השאיר את הדלת של הבית שלו פתוחה, כדי שהיא, שהיא תוכל להיכנס ולמצוא אותו, אתה מבין? עד כדי כך הוא שוא אותה. זה פשוט לא להאמין, הדבר הזה. אז אני לא יודע מה, אבל בבסיס, כשהבינו מה קרה, הם נתנו לי, זאת אומר שלחו אותי באוטו של הסמב"ס, הנהג שלו הסיע אותי לשם, לנתניה, לבית של אבא שלי. וכשאני באתי לשם, אימא שלי היא עוד הייתה שם, אבל היא לא עשתה כלום, לא צלצלה למגן דוד, לא משטרה, לא קראה לשכנים, לא כלום. היא פשוט חיכתה לי. היא ישבה שם, בוכה בהיסטריה, בשקט, וחיכתה לי. והוא, אבא שלי, הוא עוד היה תלוי שם, ככה, במרפסת. זו תמונה, מה אני אניד לך? אז אני, אני, לא יודע איך, לא יודע מאיפה היו לי הכוחות האלו, לא יודע מאיפה ידעתי מה לעשות. אני צלצלתי למשטרה, למגן דוד אדום, לא יודע. למי שצריך. ועד שהם באו, אני לקחתי, אני הלכתי למטבח ולקחתי את הסכין של הלחם ועליתי על הכסא, הכסא שהוא הפיל, אז הרמתי אותו, ועליתי עליו וחתכתי, חתכתי את החבל, וזה לקח זמן, זה היה חבל עבה כזה, כזה שתולים עליו אנשים, והסכין זה ללחם, זה לא משור. ביד אחת החזקתי את אבא שלי, זאת אומרת את האיש המת זה שהיה אבי, וביד השנייה, ביד השנייה אני חתכתי, חתכתי חזק, בכוח של משוגע חתכתי, חתכתי את החבל עד שהוא, אבא שלי, המת, הוא, הגוף שלו נפל לי לידיים, ואני, אני בקושי החזקתי אותו. כן, כן, זה נכון מה שאומרים. הם כבדים, המתים. כבדים לאללה. ואני, נפלתי גם אני מהכסא, אבל איכשהו החזקתי אותו. זה כמו בשיר הזה "הי איינט הבי, הי'ז מיי בראדר". אתה לא מכיר את זה? אתם, שום דבר אתם לא יודעים, הא? לא, לא התכוונתי לדרוזים, למרות שאתה בכלל ניראה לי צ'רקסי. אתם הצעירים, שום דבר אתם לא יודעים. פשוט כלום. ואתה יודע מה מדהים אותי? שבזמנו, כשאנחנו היינו צעירים, בשביל לדעת משהו היינו צריכים ללכת לספריות ולנבור באלף ספרים, לא יודע, אתם אפילו לא מכירים את המילה הזאת, לנבור. אבל היינו צריכים ממש לעבוד בשביל לדעת דברים. ואתם, כל מה שאתם צריכים בשביל לדעת משהו זה ללחוץ על כפתור, ואתם לא יודעים כלום. כלום. ממש כלום. לא יודע למה זה ואיך זה יכול להיות, אבל עובדה. אולי זה דווקא בגלל זה, בגלל שזה כל כך קל. אז אתם אומרים לעצמכם "כשאני אצטרך אני אעשה גוגל", אבל אף פעם אתם לא צריכים, כנראה, ואתם לא עושים כלום ולא יודעים כלום, וגם לא אכפת לכם מכלום. אז את השיר הזה שרה להקה שקראו לה "דה הוליס", שבארץ עיבְּרְתוּ לה את השם ללהקת "הקדושים", למרות שבעצם אני חושב שהתרגום הנכון זה להקת "החורונים", אבל לא משנה. וזה היה בזמן מלחמת וייטנאם, כן, הייתה פעם מלחמה כזאת. ובטלוויזיה, באמריקה, שהיא זו שנלחמה שם, איזה כתב צבאי שאל חייל שסחב על הגב חבר שלו אם הפצוע לא כבד לו, אז החייל אמר לו "הוא לא כבד. הוא אחי". ואז ההוליס האלו לקחו ועשו מזה שיר. אז השכבתי אותו, את אבא שלי, וכל הזמן הזה יש לי, משום מה, חחחח, תוך כדי שאני עושה את זה, יש לי את השיר הזה בראש. אבל במילים אחרות. לא "הי איינט הבי, הי'ז מיי בראדר", אלא "הי איינט הבי,

הי'ז מיי פאדר". אתה מבין? ומאז זה המילים של השיר הזה בשבילי. זהו. לנצח. אז השכבתי אותו, על הגב, על השטיח. ואני לא ידעתי אם זה מותר, אם זה אסור, אם זה ככה צריך או לא צריך. אבל אני, אני לא יכולתי לראות אותו ככה. זה, זה קרע אותי. זה תמונה שבן-אדם לא יכול לראות. לא יכולתי לראות אותו ככה. אז חתכתי את החבל והשכבתי אותו על השטיח. זה מה שעשיתי. זהו. וזה פעם ראשונה שראיתי בן אדם מת כל כך מקרוב. אתה יודע, לפעמים אני שומע אנשים תוהים איך יודעים אם מישהו מת או לא. וזה קל, זה נורא פשוט לדעת אם בן אדם חי או מת. בן אדם מת זה בן אדם שאין בו חיים. כשאתה רואה את זה אתה יודע. חי הוא חי, ומת הוא לא חי, אין בו חיים. הוא מת. ואז הגיעו המשטרה והמגן-דוד, ויותר אני בעצם לא זוכר כלום מהיום הזה. עד למחרת להלוויה אני לא זוכר שום דבר. ועכשיו מירה, פתאום היא אומרת לי, ממש כמו אבא שלי לפני שמת, פתאום היא אומרת לי, כולה קורנת מאושר, שלא קרה כלום ושהכול בסדר. ועוד חוזרת על זה שלוש פעמים. ואני אומר לעצמי אוי ואבוי לי, אוי ואבוי. לא, לא ידעתי מה לעשות. אז בהתחלה באמת התנהגתי כמו בן אדם בוגר, זאת אומרת, התכחשתי לזה לגמרי. אבל מה שקרה זה שבאותו שבוע, בכל הפעמים שבאתי לזיין אותה היא לא רצתה שאני יזיין אותה. וכמובן, ככל שהיא לא רצתה שאני יזיין אותה, ככה אני יותר רציתי לזיין אותה. אבל היא לא רצתה. בכל הפעמים שבאתי לזיין אותה, והיו הרבה פעמים, היא כל הזמן לא רצתה. מכל מיני סיבות, תירוצים, לא יודע. דחתה אותי, כאילו לא, לא רצתה לשכב איתי יותר. ואז זה כבר היכה אותי עמוק. "בוא הנה", אמרתי לעצמי, "היא לא רוצה לשכב איתי, בגלל שכאילו, לא כאילו, אלא באמת, זה כאילו שהיא שומרת את הכוס שלה למישהו אחר". נשבע לך. כלומר, עשינו הכול, אבל להזדיין היא לא הסכימה, ממש ככה. לא יודע, כאילו אימא שלה אמרה לה "תעשי הכול, אבל מתחת לחגורה לא. רק אחרי החתונה". ככה אימהות פעם היו אומרות. אבל פוס אָמק, אנחנו כבר התחתנו, והיא מתנשקת איתי ואנחנו מתמזמזים והכול, נכון? נו, אז למה היא לא נותנת לי? הסכימה רק שאני אגמור באוננות, וגם כן בלי לנגוע בי. שום דבר. לא שאני אגע בה ולא שהיא תיגע בי. רק שאני אאונן בעצמי, מרחוק, ושאני לא אגמור עליה. מה פתאום? מרחוק ועל מגבת. ואני כמובן יכול להסתכל עליה ערומה, אבל זהו. ולא תגיד יום-יומיים, שבוע-שבועיים. לא. ככה זה היה מאז וזהו. מאז ועד היום, כלומר, מאז ועד שנפרדנו, וגם אחרי זה, לא הזדיינו אפילו פעם אחת. רק אוננתי מולה ערומה. זהו. ואז נזכרתי שכשהיינו ילדים הינו שרים את השיר הזה, "אָספּרֶנְצֶה", אני חושב שזה היה שיר איטלקי או ספרדי, זה היה אז שְלֶאגֶר היסטרי. לא. לא דוקטור שְרֶאגֶר. שלאגר. שלאגר היה אז מה שקוראים היום להיט. זאת אומרת שיר שכולם, אבל כולם, מכירים. ואנחנו הילדים, שם בנתניה, היינו שרים את זה במילים גסות, "אספרנצה זונה, את הכסף לקחה, את הכוס לא נתנה, צ'ה-צ'ה-צ'ה". זה מה שנזכרתי פתאום.

אוקיי, בסדר, אז עכשיו כבר הבנתי, ידעתי, איך שאתה רוצה לקרוא לזה, שהיא, מירה, אשתי, יש לה רומן עם מישהו. אבל מה אני עושה עם זה? אני הולך ואומר לה שאני יודע? אבל מה בעצם אני יודע? ומה אני בכלל רוצה? אני צריך לדבר על זה עם מישהו. אבל עם מי אני אדבר? איתה אני לא יכול לדבר על זה, זה ברור. אז עם אבנר. אבל עם אבנר אני לא מדבר. מה גם שהוא בטח יקפוץ משמחה ויגיד לי "אמרתי לך, אמרתי לך, אמרתי לך".

סתום אבנר, סתום. אתה לא אמרת כלום. זה לא מה שראית ולא מה שאמרת. הבן-דוד הזה מצרפת זה לא איזה בלוף, זה בן-אדם קיים, אני מכיר אותו, ואין ולא היה ביניהם כלום, אתה מבין? זה משהו אחר, מישהו אחר, שלא קשור בכלל למה שראית ומה שאמרת. אבל מה שכן, אמרתי לעצמי, אם לא האבנר הזה היה בא אלי עם הכאילו בגידה הזאת שהוא כביכול ראה, אז יכול להיות שעכשיו בכלל לא הייתי חושד בה. אתה מבין? זה הוא, הבן-דוד הזה, ששאל בי את הזרע הזה המזדיין של החשד המכוער, המגעיל הזה, שעכשיו, זאת אומרת – לא עכשיו עכשיו, אלא בעכשיו של אז, אני יכולתי ממש לשמוע איך הוא מכרסם לי את הנשמה. וחוץ ממירה ואבנר אין לי עם מי לדבר. הם היו אז, לפני שזה קרה, הם שניהם היו החברים הכי טובים שלי, היחידים שלי, אבל זה היה לפני זה. עכשיו, זאת אומרת, כשזה קרה, אין לי יותר עם מי לדבר. אבל אולי, אולי אני סתם מענה את עצמי? אולי באמת כל החשדות האלו שאוכלים לי את הלב זה סתם שטויות במיץ אוכמניות? הרי תמיד, אני מחפש להיתלות בעובדות מלומדות, תמיד, או לפחות ברוב המקרים, בסוף יש איזה הסבר פשוט, הכי אידייתי בעולם, לדברים הכי נוראיים שנדמה לך שקרו. נגיד כמו שהכנסת לחור של המנעול את המפתח הלא-נכון וכאלו, לא ככה? לא, לא ככה. אל תרמה את עצמך. זה קרה. משהו קרה. ואתה לא יכול להתעלם מזה. כי זה שם. זה פה. זה לא בדמיון שלך. אולי הסיפור עם הבן-דוד היה בהזיות של אבנר, אבל הסיפור הזה עם ים-המלח, וזה שעכשיו היא לא מזדיינת איתי יותר, זה אומר שזה קרה, משהו קרה, משהו קורה. אתה לא יכול לברוח מזה. לא יעזור לך כלום. זה כמו שסיפר נימי, זה חבר שלי מהלימודים, פסיכולוג, דוקטור נמרוד ויגוץקי בשבילך, שאיזה קליינט שלו, פצינט, או איך שלא קוראים לזה, סיפר לו שהוא גילה שאשתו בוגדת בו, כי הוא מצא בארנק שלה קבלה, חשבונית, של ההפלה שהיא עשתה. אתה מבין? מה זה, מי לוקח חשבונית על הפלה? בשביל מה? בשביל מס-הכנסה? מה היא חשבה לעצמה, שהפלה זה הוצאה מוכרת? חחחח. מצד שני, אולי היא דווקא שמה את זה בכוונה, אולי אפילו באופן לא-מודע, בארנק, כדי שהוא ימצא את זה, ובעצם ככה להודיע לו שהיחסים שלהם הסתיימו? יכול להיות. זה גם דרך. והרי הוא לא סתם מצא את זה אצלה בארנק. מה, במקרה הוא חיפש לה בארנק אולי יש לה שם, אני יודע, בולים, וככה הוא מצא את החשבונית? שטויות. הוא חיפש לה בארנק, כי הוא חשד בה. והיא כנראה ידעה את זה, ובגלל זה היא השאירה לו שם את החשבונית, בתור הודעה שזה נגמר, אתה מבין? לא. לא. אני לא אומר שהיא עשתה את זה בכוונה. כן, בטח בכוונה. אבל אולי בלא מודע. כמעט בטוח שבלא מודע. אתם, אני לא מתכוון הצ'רקסים ואני לא מתכוון הצעירים, אתם כולכם, מכל הסוגים, אתם לא מבינים שהלא-מודע מניע אותנו יותר מהמודע? שהוא יותר חשוב ויותר חושב מהמודע? זה הורס אותי, הורג אותי, ההתעלמות של בני-האדם, שכביכול אמורים להיות יצורים תבוניים, להבדיל אלק מִפְּבוֹנִים, חחחח, יצא לי משחק מלים מטומטם,

ההתעלמות שלכם לא רק מהלא-מודע בכלל, אבל בעיקר מהלא-מודע של עצמכם ובשרכם, זה מטומטם עד כדי זוועה. אני אגיד לך למה. כי מי שלא מבין שיש לו לא-מודע ושהלא-מודע שולט במה שהוא עושה לא פחות ואולי אפילו יותר מהמודע, הוא אידיוט גמור, גם אם הוא הכי חכם בעולם. אהוד ברק, למשל, עליו שמעת? יופי. אז הוא דוגמה מעולה, אבל ממש מעולה, איך בן-אדם כל כך חכם יכול להיות כל כך אידיוט, ובדיוק בגלל זה. בגלל זה לא יכולתי להתעלם מזה. כי מצאתי את החשבונית של ההפלה. לא. לא באמת מצאתי גם אני חשבונית של הפלה. אתה אידיוט או מה? זה רק דימוי. מטאפורה. אלוהים, מה הם מלמדים אתכם כל השנים האלה בבית ספר? רק את לוח הכפל? בשביל ארבע כפול שלוש צריך שתים-עשרה שנים? אז זהו. בגלל זה לא יכולתי לעשות את עצמי שלא ראיתי, כי ראיתי. ולמה, קיבינמט, קיללתי את הכוס של האימא שלי שממנו יצאתי, למה באמת אני לא יכול להתנהג כמו בן-אדם מבוגר רגיל, מכובד, אחראי, ולהתכחש למציאות כמו גדול, אה? למה? כי אני דפוק. אני דפוק, אני אומר לך. אבל מה באמת ראיתי? אולי רק נדמה לי שראיתי? אולי אני סתם מְחַבֵּר מלפפון-חמוץ לגלגלים ועושה מהם, אני לא יודע מה, טיטניק? אולי באמת אני מדמיין את כל זה רק בגלל מה שאבנר אמר לי שם? אולי היא חזרה מאושרת מים המלח בגלל שמאמר שלה התקבל לפרסום ברבעון הכי חשוב של רפואת-הלב באמריקה? נו, אז למה היא לא אומרת לי את זה? ואולי היא לא מזדיינת איתי כי יש לה משבר עם הגוף שלה, עם המיניות שלה, או משהו כזה? כן, כן. בטח. משבר בתחת שלי. יותר נכון, בזין שלי, שמה המשבר. ואולי היא חזרה מאושרת סתם ממשו, אני יודע, כי מישהי אמרה לה שהשמלה שלה יפה, או שמישהו אמר לה שהיא מושכת. אישה, אני אומר לך את זה באחריות לשבע מאות שנה, אישה, שתהיה הכי יפה, הכי לא יודע מה, חכמה, רופאה, ראש ממשלה, מלכת יופי, אפילו מלכת אנגליה, ואפילו שלפני שנייה זיינת אותה כמו שלא זיינו אותה מעולם, בסוף מה היא שואלת אותך? "אני מושכת אותך?". "לא, את לא מושכת אותי" אתה אומר לה, "סתם לא היה לי מה לעשות היום אחרי-הצהרים, אז זיינתי אותך כמו איזה קמיקאזה לפני מטורף". אבל אירוניה לא עובדת בעניין זה. על אירוניה למדתם? בדיוק, תחבולה ספרותית. לא אירוניה ולא ציניות ולא הומור ולא נעליים. "תגידי לי, את פסיכית או מה?", אתה ממשיך בשלך, "את לא רואה שעומד לי כמו טיל בליסטי בין-יבשתי מהרגע שנכנסנו אלייך הביתה, בעצם כבר בחדר-מדרגות?". אבל גם זה לא מספיק. "לא, לא", היא מבטלת את מה שאמרת כאילו לא אמרת כלום, "תגידי את האמת, אני מושכת אותך?". ועד שאתה לא אומר לה את זה כמו שהיא רוצה לשמוע, היא לא תעזוב אותך. "את מושכת אותי, כן, את מושכת אותי הכי בעולם, הכי בעולם את מושכת אותי". רק אז היא נרגעת ומנשקת אותך, ומניחה את ראשה על הכר, ומחייכת לה באושר ועושר עד עצם היום הזה, או משהו כזה. וזה אחרי הזיון. אלוהים, מה הם חושבות לעצמן? שאנחנו מזיינים אותם סתם? אם הם לא היו מושכות אותנו, לא היה עומד לנו ולא היינו מזיינים אותם. יכול להיות שהם הם לא מבינות את זה? לא יכול להיות. אבל הזין, כנראה, ניראה להם שקרן והמילים נראות להם אמת. עם דפוק, אין מה להגיד. וויי, היה לי באמת מקרה עם מישהי, אני לא אגיד שמות, כי היא אחר-כך נהייתה זמרת מפורסמת, שאני לא יודע למה, אבל שנכנסתי איתה למיטה, משהו בה, אני עד היום לא יודע אם זה היה משהו פיסי בה, או איך שהיא דיברה, או אולי הריח שלה, אין לי מושג, אבל משהו בה גרם לזין שלי במקום לעמוד כמו טיל, או אפילו טילון, במקום זה הוא דווקא התכווץ לי לכדי גודל של כפתור, ממש. ולא עזר שום דבר שהיא עשתה, או כמה שלא ניסיתי לשכנע אותה, בלב כמובן. ככה הוא נשאר וזהו. מפוחד, מכונס תוך עצמו, עיקש וטיפש. זה קרה לי רק פעם אחת. מהסיבה הזאת, אני מתכוון. רק בפעם ההיא. אני באמת לא יודע למה. ולא היה נעים, כי לא רציתי להעליב אותה. היא הייתה בחורה בסדר

גמור, נאה, אפילו שנונה, גם שרה לא רע, הכול. אז אמרתי לה משהו, אתה יודע, בסגנון עדות "זה לא את. זה אני", והיא עוד הרגיעה אותי, חחחח, שזה לא נורא וכל זה. אבל בסוף היא מתה, מסרטן הלב. הרבה שנים אחרי זה. בלי קשר. זאת אומרת שמישהו אמר לה, למירה, אני מתכוון, שהיא מושכת, בזה שעמד לו ושהוא זיין אותה, אתה מבין? אתה בכלל מקשיב לי? מעניין איך קוראים לך. אתם הרי יש לכם רק שני שמות משפחה. או נאָפּסוּ או נאַתְכוּ. זה תלוי אם אתה מכפר פְּמָה או מכפר שְׁמָה, לא ככה? בטח ככה. ואיך שלא הפכתי את זה, לא יכולתי לברוח מזה. זה לא המצאתי את זה. זה באמת קרה. לא ידעתי מה לעשות. ניסיתי לחשוב מה אני רוצה. לא רציתי לאבד אותה, את זה ידעתי. רציתי להחזיר אותה אלי, זה מה שרציתי. אבל לא ידעתי איך לעשות את זה. לא ידעתי אם זה בכלל אפשרי. לא ידעתי כלום. לא הייתי מוכן לזה בשום צורה. זה לא שהיו לנו חיי נישואין אידיאליים או משהו, הרי אין דבר כזה. אבל איכשהו, עד אז, כל הזמן חשבתי לעצמי, אם בכלל חשבתי לעצמי, שזה ככה זה יימשך לתמיד או משהו. בכלל לא העליתי על הדעת, ולא על הדלעת, וגם לא על התולעת, שזה, האהבה שלנו, הנישואים שלנו, עלולים מתי שהוא להיפסק. וגם לא, לא היה לי ניסיון קודם בנושא. אף פעם אף בחורה שהייתי איתה לא, לא עשתה לי דבר כזה. אפילו לא ידעתי עוד איך לקרוא לזה, למה שקורה לי. הייתי בהלם. זו האמת, בהלם. לא, האמת שדווקא לי היה פעם רומן עם אישה נשואה, אישה יפה, גבוהה, מצחיקה, פראית. אהבתי אותה מאוד. איטלקייה, יהודיה מאיטליה, אבל הכרתי אותה פה, בארץ, אצל חברים. היא גם הייתה יותר מבוגרת ממני בכמה שנים. היא באה לביקור, נדמה לי אצל אחותה או משהו, לחודשיים-שלושה, חצי שנה אולי. כנראה, אם אני חושב על זה עכשיו, שזו הייתה בכל זאת איזה מין פרידה כזאת מבעלה. אבל אני לא בטוח. ונהייה לנו רומן. רומן מקסים, פשוט, קל כזה, בלי כעסים ולכלוכים. ואחר-כך היא חזרה לאיטליה. ובקיץ נסעתי אליה. היה להם מלון קטן בפּיינְזָה, אתה יודע, כזה שהמשפחה גם גרה בו וגם משכירה חדרים. זה עיר קטנה, עיירה, בטוסקנה, בעצם כפר, פחות מאלפיים איש. מקום מדהים. באמת. כזה שעושה לך לשמוח שאתה חי. כי אם יש גן-עדן זה שם, בטוסקנה. אין ספק. הייתי, חייתי איתם שם שבוע ומשהו, עם בעלה והילד שלהם, אנג'לו קראו לו, ילד יפהפה בלונדי, מלאכי כזה, וגם האורחים של המלון. ובלילות, אחרי שכולם הלכו לישון, הייתי עולה לחדר שלה, היו להם חדרים שינה נפרדים, והיינו מזדיינים. אבל זה כבר לא היה זה. זה גם היה קצת, לא קצת, מאוד מוזר, אני חייב להודות. עם הבעל בחדר השני וכל זה. וזהו, שם זה גם נגמר. אבל אז אני הייתי זה שבוגדים איתו, לא זה שבוגדים בו, אתה מבין? זה פשוט אף פעם לא קרה לי, עד אז, עם מירה, אני מתכוון. לי לא, אבל לאבנר זה קרה. זה היה בנישואים הראשונים שלו, לפני דורית או אורית, או איך שלא קראו לה, ההיא, אימא של כנרת. הוא היה נשוי, כשהוא היה סטודנט בירושלים, הוא התחתן עם איזה עולה חדשה מצרפת, מריאן קראו לה. לא, לא פיית'פול, בכלל לא פיית'פול. מה? הייתה זמרת. לא, לא המריאן של אבנר. מריאן פיית'פול הייתה זמרת. לא משנה. מין נישואי-בוסר כאלו, של חצי שנה או משהו. היא, המריאן של אבנר, הייתה מין היפית כזאת, מפונקת בת עשירים. אבא שלה היה גֶבֶן. לא. לא גיבן. גבן, זה כזה שעושה גבינות. אבנר באמת היה קורא לו "הגֶבֶן מנוטרדם", חחחח. הם היו מהונְפֶלְר. זה עיר נמל קטנה בצפון, בנורמנדי, באזור הקלְבְּדוּס. לא. זה לא איים בדרום-אמריקה. איך דרום-אמריקה, אם זה בצרפת? מה אתה, דביל? זה מחוז בצרפת בחבל נורמנדי, כמו שאמרתי, וזה גם שם של מין ברנדי, קוניאק, שעושים מתפוחים. כמו סיידר, אבל עם אלכוהול, וששם, במחוז הזה, בקלְבְּדוּס, שם מייצרים אותו. ופעם נסענו, אבנר ומריאן, ואני עם תמרה, אני חושב, אולי דִּיֵּתִי, לא זוכר. נסענו לבקר בהתחלה את ההורים שלה בהונפֶלר, נחתנו בבליגיה, ואחר-כך טיילנו, במכונית, בנורמנדי

וברטאן, וחזרנו, דרך חבל הלוואר, מפריז לישראל. ובלילה ישנו שם במלון קטן, שגם כן הייתה בו מסעדה, שמצאנו במישלן. והיינו רק ארבעתנו. כן, דיתי, היא הייתה איתי, איתנו ובעל הבית גם היה המלצר. ואני, בגלל שקראתי על זה בספרים, ביקשתי קודם כול לשנות קלבדוס. וואו, בעל הבית הזה מה זה נעלב. לפי דעתי הוא אפילו הסמיק מרוב עלבון. והוא אמר שלא, אי-אפשר, שקלבדוס שותים לא בהתחלה, אלא רק בסוף הארוחה. ואני, כמו כל מטומטם שחשוב שהוא יותר חכם מכולם, אמרתי לו, לשמרן השחצן המשופם המטומטם הזה, ככה חשבתי לי אז, שאוקיי, שמעתי, הבנתי, אבל אני, אני רוצה את הקלבדוס שלי דווקא לפני. ואז, בלי להתרגז, במין שלווח עתיקת-יומין כזאת, הוא אסף מאיתנו את התפריטים, ואמר, ממש בהתנצלות, "גבירותי, רבותי, אני מצטער, אני לא יכול להגיש לכם אוכל אם אתם מתכוונים לאכול אותו שלא לפי הסדר והכללים". דבר כזה עוד לא קרה לנו, לאף אחד מאיתנו, בחיים. ואז הוא גם הוסיף והסביר "הטעם של הארוחה וההנאה ממנה הוא לא רק באכילה עצמה, אלא גם בסדר שבו היא נאכלת. וכמו שאתם לא תאכלו קינוח לפני המרק, כך גם לא תשתו קלבדוס לפני הארוחה". והוא כל כך צדק. ואני הרגשתי כל כך אידיוט. למזלי היה לי מספיק שכל וענווה להתנצל. לא, לא ענבים. ענווה. זה לא אוכל, לא. חלבה וענווה זה לא אותו דבר. לא. את זה עושים משומשום ואת זה מענבים. לא משנה. עוזב אותך. ועד היום, עד היום, הטעם של הסלמון בשמנת המופלא שאכלנו אצלו יושב אצלי במקום של כבוד על הלשון. לא, לא סלומון. סלומון זה שלמה, וסלומון זה דג. וזה לא אותו דבר. אבל הדבר העיקרי שלמדתי שם זה שלאוכל, לארוחה, בדיוק כמו לספר, או להצגה, או לסרט, או למשחק כדורגל, יש, או לפחות צריך להיות, נְרְטִיב, סיפור. הוא פתח לי את הראש, האיש הזה, לגמרי. אתה רואה? לפעמים באמת צריך ללכת עם הראש בקיר בשביל לפתוח אותו. וכמה שנים אחרי זה, איזה מישהי, אני לא זוכר מי זאת הייתה, גררה אותי למסעדה שהייתה אז הכי אינתי בתל-אביב, מסעדת פִּינֶ'ן כזאת, שקראו לה "שוואַרְמָה קוֹרְאָסוּוּאָה", נשבע לך, זה היה השם שלה. מה אתה לא יודע? שווארמה אתה יודע. ופיוזן זה כאילו מטבח שהוא לא של אף עם, נגיד לא צרפתי ולא הודי ולא טורקי ולא יפני, אלא מעורבב, משהו כמו, אני יודע, קבב סלמון עם טחינה ברוטב סויה, כל מיני גועל נפשים כאלה. ובגלל זה גם השם הזה, המתחכם, יעני שווארמה שזה אוכל עממי טורקי ים-תיכוני עם קוראסוואה, שזה לא, זה לא סוג של עוף תאילנדי וגם לא אופנוע קוריאני. זה שם של במאי סרטים יפני, אקירה קוראסאוה, שעשה כמה סרטים באמת מופלאים. "שבעת הסמוֹרָאים", "רְשֹׁמוֹן", "רְאֵן", "יוג'ימבו", "איקירו", דוֹדְסְקָאָדֶן" "קְגְמוֹשָה", שום דבר זה לא אומר לך כל השמות האלו, הא? יכולתי גם להגיד לך "קְקָאָבֹלוֹצ'אָגָאָבֹלוֹ" וזה אותו דבר בשבילך, נכון? רגע, אבל את האמת תגיד, ראית פעם אחת בחיים שלך סרט שהוא לא אמריקאי? אני יודע – אוסטרלי, אנגלי, צרפתי, דני, סיני, יפני, קוריאני, ספרדי, פרסי, שבדי? שום דבר? זה מצחיק סרט פרסי, הא? בטח מצחיק, כי מדברים שם פרסית, חחחחח, כמו יוסף שילוח. גם עליו לא שמעת? לא שמעת, אבל ראית, בטח שראית. זה פֶּאָרוֹק ב"אלכס חולה אהבה". הא, הנה, אתה רואה, ראית. בטח שראית. שבע-עשרה פעם ראית, מה? מצחיק, בטח, אין מצחיק כמו מבטא פרסי, אפילו מצחיק יותר ממבטא צ'רקסי, הא? טוב, אז אכלתי שם ב"שווארמה קוראסוואה" המזדיין הזה, ומה זה לא נהנית. וזה לא בגלל שזה לא היה טעים. האוכל היה טעים. זו לא הייתה הבעיה. הבעיה הייתה שלארוחה הזאת לא היה נרטיב. כי הרי מה זה בעצם פיוזן? זה אוכל פוסט-מודרניסטי, אתה מבין? חחחח, בטח מבין, הצחקתי את עצמי. בלי סדר, בלי היררכיה, בלי סיפור, בלי מסורת, בלי כלום. בלי מנה עיקרית, בלי מנה ראשונה, בלי קינוח, עם קלבדוס לפני ומרק אחרי. בקיצור – זה לא עובד. לא עובד. אוכל, ארוחה, וגם תערוכה, צריכים נרטיב. זהו. היית פעם במוזיאון המדע בחיפה? תלך, תלך

פעם, תיקח את הילדים באיזה שבת ותלך. יש שם ממש יופי של דברים, באמת. זה נדמה לי בבניין או על יד הבניין של הטכניון הישן. רק מה הבעיה? אין נרטיב. זה הרי תערוכה. זה לא מחסן של מימצאים והמצאות. אז צריך להוביל את הבן-אדם בתוך איזה סיפור. ולא שקודם מגיעים לירח ואז ממצאים את הרדיו ואחרי זה את הגלגל ובסוף עושים מחלב גבינה, אתה מבין? לא משנה. בקיצור – כבר אחרי חודשיים היא בגדה בו. הטיול הזה, שסיפרתי לך, זה היה הירח דבש שלהם, ואני ותמרה הצטרפנו אליהם, וכשהם חזרו מהירח דבש, אחרי שבועיים היא כבר בגדה בו. ואתה יודע איך הוא גילה את זה? הם נכנסו למיטה, התפשטו ובאו להזדיין, פתאום הוא רואה שיש לה, על השד, יש לה איקי. אתה לא יודע מה זה איקי? זה סימן של נשיקה, של נשיכה כזה, בעצם זה שטף דם, על העור. בדיוק. אבל שלה לא היה על הצוואר, או על הכתף, שזה בדרך כלל, אלא על השד. והיו לה שדיים גדולים, אבל לא גדולים מדי, זקופים כאלו, שחומים, יפים. אנחנו אוהבים שדיים גדולים, אבנר ואני. והנה הוא פתאום רואה לה על השד איקי. ופה זה ברור. אין כאן מקום לטעות. ואני לא יודע אם היא לא ידעה שיש לה את זה שם, או שהיא דווקא רצתה שהוא יראה את זה ככה ולא אמרה לו. היא הייתה קצת פסיכית, אז אני לא יודע. ואבנר שואל אותה "מה זה?", אז היא אומרת לו "אה, זה יוסי רופינר, הלכנו אליו הביתה, אחרי השיעור בפילוסופיה, אבל זה כלום. הוא רק נישק לי את השדיים". ככה. במילים האלה. אני לא יודע מה מו, איכשהו מהקטע הזה הם לא נפרדו. אבל אבנר, הוא כבר לא האמין לה יותר, והוא התחיל לחטט לה בדברים. היה לה מין מחברת כזאת, פנקס, שהיא עטפה אותו בקטיפה אדומה כזאת, עם ציור של שפתיים כחולות, היא חשבה את עצמה סוֹרְיָאֵלִיסְטִית. זה זרם כזה באמנות. לא משנה. ובפנקס האדום הזה היא הייתה כותבת את השירים המטורללים שלה. היא חשבה את עצמה מינימום אֶלּוּאָר, או לפחות פֶּרְבֶּר. לא, מה פתאום סוֹטָה? קְלוּד סוֹטָה היה צייר, ופרבר, וְ'ק פרבר, הוא היה משורר. הוא כתב את השיר הזה "איל אַ מִי לֶה קָפָה / דָּאן לֶה טָאס / אִיל אַ מִי לֶה לֶה / דָּאן לֶה טָאס דֶּה קָפָה / איל אַ מִי לֶה סִיקָר / דָּאן לֶה קָפָה או לֶה / אבק לֶה פְּטִי קוּיָה / איל אַ טוּרְנָה / איל אַ בִּי לֶה קָפָה או לֶה / אט איל רפּוּזָה לֶה טַס / סאנֶּמָה פּרְלָה / איל אַ אֵלִימָה / אין סִגָּארֶט / איל אַפָּה דֶּה רוּנְד / אבק לֶה פִימָה / איל אַ מִי לֶה סַנְדֶּר / דָּאן לֶה סַנְדֶּרִיָה / סאנֶּמָה פּרְלָה / סאנֶּמָה רַגְרַדָּה / איל סֶה לֶב / איל אַ מִי / סוֹן שאַפּוֹ סִיר לֶה טַט / איל אַ מִי / סוֹן מאַנְטוֹ דֶּה פְּלוּי / פֶּארֶס קִיל פְּלֶבָה / אט איל פֶּארְטִי / דוֹ לֶה פְּלוּי / דָּאן מֶה פֶּארּוֹל / סאנֶּמָה רַגְרַדָּה / אַ מוּאָה ז'ֶה פְּרִי / מֶה טַט דָּאן מֶה מָאן / אַ ז'ֶה פְּלֶרָה. " למדנו את זה בעל-פה בבית-ספר. אז לא הבנתי כלום. אבל היום, בכל פעם שאני קורא את השיר הזה, בסוף גם אני בוכה. אז הוא, אבנר, הוא התחיל לקרוא לה בשירים, של הפרברטית הזאת. ואז הוא מוצא שיר חדש שכתוב בו "אני השמש שמסתובבת סביב זִינְךָ". ככה. ואני לא יודע אם הוא הראה לה את זה או שהוא ביקש ממנה לקרוא לו את השיר או מה, אבל כשהוא שאל אותה "מה זה השורה הזאת?", אז היא אמרה לו "אבל זה עליך, אבנר, זה על הזין המתוק שלך, חמוד שלי". אחרי יומיים היא נעלמה. זאת אומרת, אבנר חזר באמצע הלילה מהעבודה באוניברסיטה, הוא היה עובד שם בביטחון, בשמירה, ואין, מריאן איננה. וגם אין שום פתק, מכתב, שיר, כלום. וגם לא לקחה את הבגדים שלה. שום דבר. בהתחלה הוא חשב אולי קרה לה משהו, לא ידע. גם לא ידע מה לעשות. הרי אז עוד לא היו טלפונים סלֶנְדוֹרִיִּים ואינטרנט ופייסבוק וכל זה, ולא היה שום דרך לברר כלום, אתה מבין? והוא לא ידע. אולי היא הלכה לחברה, אתה יודע,

¹ הערת ביניים לעצמי: [פה אני מתלבט אם להכניס כאן את פיתוח כל עניין "תורת הסיפורים", על כך שכל בן-אדם חי את הסיפור שיש לו בראש, או להשאיר את זה להמשך. בינתיים, כנראה, עובדה, החלטתי להמשיך ולהשאיר את זה להמשך, אבל עוד ניראה. נכון לעכשיו הרכנסתי את הסיפור של צ'ימצ'אנגה ומוזיאון המדע בחיפה. תורת הסיפורים תבוא בהמשך]

ללמוד, ונרדמה שם. ומה הוא יעשה? יילך למשטרה? הלך לישון. בצהרים הוא קם, והיא עוד איננה. אני לא יודע איך, אבל איכשהו הוא השיג את הטלפון של היוסי רובינר הזה, אחר-כך הוא נהיה מרצה גדול לפילוסופיה, מומחה בעל שם עולמי לאתיקה של המוסר, או איזה חרא כזה. ואבנר אומר לו "שלום, מדבר אבנר קרניץ", הם הרי לא הכירו, "ואני מחפש את אשתי, מריאן, אולי היא אצלך?". והיוסי הזה אומר לו "כן, היא פה", ונותן לו לדבר איתה. "מה זה, מריאן, מה קרה?", הוא שואל אותה, ומה היא אומרת לו "אה, אני עכשיו עם יוסי, אבנר, אני אוהבת אותו והוא אותי. אבל כשזה ייגמר אני אחזור, אני מבטיחה לך". ככה. ואבנר סוגר את הטלפון ופשוט, ככה הוא סיפר לי, "כאילו הוציאו לי את כל האוויר מהגוף, אתה יודע, אני נופל על הרצפה כמו בלון קרוע. ככה". והוא שכב ככה על הרצפה אני לא יודע כמה זמן, לא קם, לא אכל, לא ישן, לא כלום. שבועיים הוא לא ישן דקה. דקה לא ישן במשך שבועיים. בקושי אכל, אבל לישון לא ישן בכלל. וזה אי אפשר, אי אפשר לא לישון. אתה חייב לישון. אבל הוא לא ישן בכלל. שבועיים שלמים הוא לא ישן בכלל. והוא חשב שהוא ישתגע. אז הוא הלך לבית מרקחת וביקש שיתנו לו, זאת אומרת לקנות, כמה כדורי שינה, בשביל שיוכל לישון. אבל הרוקח, ככה הוא הבין, כל כך נבהל מאיך שהוא ניראה, שהוא חשב שהוא רוצה להתאבד, ולא רצה למכור לו. ואבנר, הוא התחנן, הוא אמר לרוקח "לא. לא. אני לא רוצה להתאבד. אני רוצה לישון, רק לישון. אל תמכור לי קופסה, רק שניים-שלושה כדורים, בשביל לישון, אני לא ישן כבר שבועיים, שבועיים אני כבר לא ישן". אבל ככל שאבנר יותר בכה והתחנן, ככה כמובן הרוקח יותר התעקש. בטח, הוא בטח אמר לעצמו, בכל בית מרקחת הוא יקנה שלושה כדורים ובסוף שיהיו לו שלושים, הוא יתאבד. אז למה לי? שיתאבד אצל מישהו אחר, לא אצלי. ואבנר הבין שכמו שהוא ניראה ונשמע, ככה זה יהיה בכל בית מרקחת. אז הוא אפילו לא הלך יותר. וכל היום הוא הלך. הוא לא היה יכול לישון, והוא לא היה יכול לשבת בבית, אז הוא הלך ברחובות, ככה, כל היום וכל הלילה. הלך והלך והלך. לפעמים היה חוזר הביתה, שותה קצת מים, אוכל חצי עגבנייה, ואז חוזר ללכת. אז לילה אחד, אחרי שבועיים כאלו, של באמת סיוט מגיהנום, ככה לקראת סוף הלילה, הוא באמת כבר החליט ללכת הביתה, ואז הוא רואה פתאום שאיזה כלב קטן, מכוער, עזוב, עזוב, אומלל כזה, מתחיל לכת אחריו, ממש נדבק אליו לאן שהוא הולך. ואבנר מביט בכלב ומבין שהכלב הזה, המרוט והנטוש והכול כך בודד הזה, זיהה בו, באבנר, את הדבר הזה שמשותף לשניהם, את הבדידות והאומללות והמסכנות הנוראיים האלה. ושבגלל זה הוא נדבק אליו והולך אחריו. כי בשבילו, בשביל הכל, אבנר הוא הנפש היחידה בעולם שתבין לנפשו הדוויה, בגלל שהוא מזהה באבנר את אחיו, את אחיו לעליבות הגוף ונפש. והוא מבקש לעצמו נחמה והצלה אצל בן דמותו בן האדם. ואז אבנר מביט בכלב ובעצם רואה בו את עצמו, את עצמו כפי הוא שהוא היה אז, בלילה הזה, בחיים האלו, ההם. ואבנר לא רוצה לראות את זה. הוא לא רוצה שהכלב המסכן הקטן והנוגע-ללב הזה, שהוא כל כך רוצה לאמץ וללטף, הכלב הזה, הכלב הכי עלוב ועצוב ונטוש ובודד בירושלים וביקום, הוא לא רוצה שהכלב הזה יידבק אליו. הוא לא רוצה שהם ילכו יחדיו כאילו הם נועדו. למה נועדו? לאומללות נועדו. הוא לא רוצה שותפים לפשעי אוהבים, לפצעי ננטשים. כי אבנר רואה בכלב את כל תהומי התהומות של עליבותו הנוראה והוא לא רוצה לראות את זה. כי זה בלתי-נסבל. והוא מתחיל לגרש את הכלב. בהתחלה הוא אומר לכלב ללכת, אבל הכלב ממשיך ללכת אחריו. אז הוא צועק עליו, אבל הכלב לא מרפה. אז הוא בועט בו, אבל הוא לא מצליח לבעוט בו, כי הכלב מתחמק ממנו. מתחמק ממנו וחוזר אליו, מתחמק וחוזר. אז הוא זורק עליו אבנים, אבל הכלב בורח וחוזר, בורח וחוזר. ואבנר לא יודע מה לעשות. ואז הוא מחליט. הוא כאילו משנה את עורו. הוא כורע ברך על המדרכה והוא קורא לכלב לבוא

אליו. "בוא מותק, בוא חמוד, בוא, בוא". והכלב הקטן והאומלל, בהתחלה הוא קצת מהסס, שהרי הבן-אדם הזה קודם ניסה לגרש אותו וצעק עליו ובעט בי וגם זרק עלי אבנים. אז מה זה עכשיו? אבל פתאום הוא מבין, או לפחות ככה זה נדמה לו, שהנה, סוף סוף הבן-אדם הזה הבין למה אני הולך אחריו ומה אני רוצה ממנו, ושנחנו בעצם אחים, אחים לנטש. ואז הוא מכשכש במלוא חלשלותו בשארית זנבו וממש מזנק לזרועותיו של אבנר. ואבנר לא יכול לעמוד בשמחתו של הכלב והוא בוכה. הוא בוכה ומחבק את הכלב ומלטף את הכלב בלי הפסק. והכלב מאושר, מה זה מאושר, המאושר שבאדם. הוא מתכרבל והוא מתפרכס והוא מתפנק והוא מהמהם ומיילל באושר גדול. אושר, ממש אושר. ואבנר קם, הכלב הקטן בזרועותיו, והוא מחפש על המדרכה, בפחים, הוא מחפש חבל. אבל הוא לא מוצא חבל. הוא מוצא חוט. אז הוא קושר את החוט לצווארו של הכלב, מניח את הכלב על הארץ, ומוליך אותו עם החוט ביחד איתו, אחריו, לידו. ועכשיו הכלב הולך איתו בשמחה, מקפץ לו ומכשכש, כאילו מצא אדון, אח, נפש תאומה, כאילו חזרו החיים. אבל אבנר לא הולך הביתה. הוא ממשיך ועובר על פני הבית שלו. אבל הכלב לא יודע את זה. הוא לא יודע איפה אבנר גר, והוא מאושר. ואז אבנר מוליך אותו לחורשה, על יד בית המצורעים, והוא קושר את הכלב לעץ, בודק שהקשר חזק, והולך. והכלב לא מבין מה קורה. הוא בוכה, צורח, מנסה להשתחרר, ולא מצליח. ואבנר מחיש את צעדיו, מפחד שהוא בכל זאת ישתחרר ויבוא אחריו. והוא הולך מהר, הולך הביתה. ובפעם הזאת, בבוקר הזה, זו הייתה פעם ראשונה שהוא הצליח סוף-סוף לישון כמה שעות. וכשהוא קם, הוא רץ לחורשה, להציץ, לראות שהכלב בסדר, שהוא לא מת. אבל הכלב כבר לא היה. רק החוט הקשור לעץ נותר שם. וזהו. "זה היה הדבר הכי נורא שעשיתי כל החיים שלי", אמר לי אבנר כשהוא גמר לספר לי את הסיפור הזה, "אבל לא יכולתי לראות אותו. לא יכולתי, לא יכולתי". אז מצד אחד לא יכולתי להתעלם, אבל מצד שני לא ידעתי מה לעשות. אז התחלתי לעקוב אחריה, לטלפן כל שעה למחלקה לראות אם היא שם, לחטט לה בארנק. כל הרפרטואר. לא, לא חיפשתי לה בארנק לא קבלה על הפלה ולא שירים על זין. אבל חיפשתי חשבונות, אני יודע מה, של בתי-קפה, מסעדות, חניונים, אולי ככה אני אגלה איפה היא הייתה בכל מיני זמנים, נגיד שהיא הייתה אמור להיות בבית-חולים, ולפי זה אני אדע, מה אני אדע? איפה היא נפגשת איתו, למשל, ואז אני אוכל לתפוס אותם שם על חם, דברים כאלה. אבל האם באמת אני רוצה לתפוס אותם על חם? מה זה ייתן לי? מה אני רוצה? מה אני רוצה? אני רוצה להפסיק את זה, אני רוצה שהיא תחזור אלי, אני רוצה שנמשיך לחיות ביחד. אבל איך אני עושה את זה? זה בכלל אפשרי? אולי זה נגמר וזהו? רגע, אבל מי זה? עם מי היא בוגדת בי? והיא התאהבה, אין ספק שהיא התאהבה, אחרת מה היא מאושרת כל כך? ולמה היא שומרת את הכוס רק בשבילו? כי היא אוהבת אותו, רק אותו, לא אותי, אותו. אבל מי זה, לעזאזל, מי זה? אם זה קרה בימים-המלח, אז זה כנראה רופא, רופא-לב, קרדיולוג, זה כמעט בטוח. כמעט, כי גם יכול להיות שהיא הכירה מישהו במלון שהוא לא מהכנס. לא. קשה להאמין. כשאתה בכנס אתה כל הזמן בכנס, ובכנס יש רק אנשים שבאו לכנס, אתה מבין? אתה לא פוגש אנשים אחרים. אלא אם, אלא היא פגשה שם, במקרה, מישהו שהיא הכירה כבר, מהעבר, אולי איזה אהוב שלה מפעם, אתה יודע. אבל לא. זה כנראה רופא, אבל מאיפה. אתה יודע כמה קרדיולוגים יש בארץ, וכמה מהם היו בכנס? בטח מאות, מאות. אז צריך למצוא תמונות, בטח יש תמונות מהכנס. אבל איפה? לא היה אז אינטרנט, אתה מבין? אולי אני אשאל אותה מי היה בכנס. נו, באמת. מה אתה, מטומטם, או מה? וגם התחילו לה כל מיני שיחות טלפון כאלו, אתה יודע, שמדברים ברכות כזאת, פתאום, ובלחשושים, וסוגרים את הדלת וכל זה. אני הכרתי את זה דווקא מהבוס שלי שהיה פעם, כשעוד הייתי מנהל הפקה. המפיק, לא חשוב מי זה, הוא

היום מאכער גדול בערוץ שתיים, הוא היה נשוי והיה לו רומן עם איזה עורכת, שגם היא הייתה נשואה. והוא היה קשוח כזה, ממש רוזן בן-רוזן. זה מילה העברית לדיקטטור. גם דיקטטור אתה לא יודע מה זה? זו מכונה שמייצרת דיקט. דיקט, דיקט, אתה באמת דיקט, זה כמו לוח עץ כזה, דק. קשה, היה בן-אדם קשה. אבל כשהיא, העורכת, הייתה מצלצלת, היא הייתה רק אומרת "את מוֹרְדִי, בבקשה", וכולם כבר היו יודעים, היו מכירים את הקול שלה, שזה היא, והיו מעבירים לו אותה, אבל לא היו אומרים לו שזה היא, כי כאילו אף לא ידע מזה, זה היה סודי, אלק. אבל אז אחרי ה"הלו" הרשמי הראשון שלו, הוא פתאום היה נמס כמו דבש בשמש והיה נהיה לו קול רך כמו עוגת-גבינה, וכל כולו "קוקי" ו"דוקי" ו"שוקי" ו"מוקי" וקצפת ודובדבנים וסירופ שוקולד ומיפל גם יחד. ועכשיו גם מירה ככה. לא באופן כל כך בוטה. אבל משהו דומה, מאוד דומה. לא משנה. ואז, איזה ערב, לא יודע, תשע, עשר, פתאום היא מקבלת טלפון ממנו, אני כבר מבין את זה לפי ההתקשקות, ופתאום היא אומרת לי "אני מוכרחה לצאת. זה ניתוח שהסתבך". ניתוח שהסתבך בתחת שלי. בשביל ניתוח את שמה עגילים ואודם? מה את חושבת אותי, לגמרי חמור? ואני כמובן, והיא יודעת את זה, אני לא יכול לעקוב אחריה, כי היא משאירה אותי עם הילדה. אבל מה שעשיתי, אני לא זוכר אם היה אז כבר כוכבית ארבעים ושתיים, או שעשיתי חיוג חוזר, כי אולי היא צלצלה אליו, לא זוכר. בכל מקרה, פתאום עונה לי קול של בחורה, "המרפאה של דוקטור צוקרמן, שלום". התבלבלתי, או אולי דווקא לא התבלבלתי, ושאלתי "דוקטור צוקרמן ישנו?". "לא צימרמן", היא אמרה, "צוקרמן. הוא עסוק. מי רוצה אותו?". "רגע" אמרתי, "אני מחפש את דוקטור שלום צימרמן", "לא, לא. לא רוצה שלום", היא אמרה, "אלחנן. דוקטור אלחנן צוקרמן". "סליחה, טעות", אמרתי וסגרתי. וזהו. ככה השגתי את השם שלו. דוקטור אלחנן צוקרמן. בינגו. ואני גם מכיר אותו. הוא רופא בכיר אצלה במחלקה. היא לא הלכה רחוק. שום ים המלח. פשוט ככה. והוא גם יותר מבוגר ממני, וגם מכוער כזה, עם אף גדול מעוקל, יהודון כזה. עשה אותי אנטישמי, הבן זונה. נו יופי, אז מה עושים עכשיו? מה זה בכלל נתן לי שעכשיו אני יודע מי זה? מה זה עוזר לי? מה, אני אלך לדבר איתו שיפסיק עם זה? ההיפך, זה שעכשיו אני יודע מי זה, זה משגע אותי עוד יותר. אני נהיה עוד יותר אובססיבי. אני ממש לא מסוגל לחשוב על שום דבר אחר. אולי בכל זאת אני אדבר איתה, לא איתו, ואני אגיד לה שאני יודע, ושגם אני יודע מי זה... ומה? ומה? מה אני בעצם חושב שהיא תגיד לי? מה אני רוצה שהיא תגיד לי? זהו. ועכשיו אני תקוע בתוך מה שאחר-כך קראתי לו "דילמת האסיר של הגבר הנבגד", וזה הולך ככה: אם לא תגיד לה כלום – אז זה גם יימשך וגם תשתגע, וזה אתה גם לא רוצה וגם לא יכול. אבל אם תגיד לה הכול, אז האפשרות שהיא תגיד "אופס, סליחה, מצטערת", והכול יתבטל, בעצם לא קיימת. גם האפשרות שהיא תגיד "כן. עכשיו אני עם אלחנן, אבל כשזה ייגמר, אני אחזור אליך", גם זאת לא בדיוק אופציה ממשית, אלא אם היא תהפוך פתאום למשוררת היפית מטורללת עם מבטא צרפתי. הסיכוי שהיא תהפוך לדלעת או לתולעת הרבה יותר גדול. ובטח המריאן הזאת התחנתה בסוף עם איזה בן של יהלומן מאנטוורפן, והם חיים להם באושר ובעושר, כמובן, היהלומן ובת-הגבן, בז'אנר לה פן, שזופים עד קצה הקטן. הנה, נהייתי גם אני משורר מחורבן. והכי הגיוני זה שהיא תנצל את זה שאתה פוצצת את זה, ושהיא תגיד לך "נכון, אתה צודק, אבל אני ואלחנן אוהבים אחד את השני, וכבר שכרנו לנו דירה, במגדלים האלו החדשים על יד איכילוב, ועוד שבועיים אנחנו עוברים לגור שם". אז למה לך? ככה אתה גם תגרום לזה לא רק להימשך, אלא אפילו תחזק להם את הקשר, וגם היא תעזוב אותך בכלל וסופית. והרי בינתיים, עם כל הקושי, אתה, אתם עדיין חיים ביחד, אולי בעצם גרים ביחד, אבל לא משנה, עוד יש סיכוי. אבל אם תפוצץ את זה, היא באמת עלולה לקום וללכת, ואז מה? אז

לא תשתגע? עוד יותר תשתגע. רגע, רגע, יש לך פתאום רעיון. הרי גם האלחנן הזה גם הוא נשוי. אז אולי אתה תפוצץ את זה דרך אשתו? היא בטח לא יודעת מכלום, הרי! אז אתה, לא יודע מה, תצלצל אליה הביתה, ותגיד לה "שלום..." , "ברח לי פתאום השם שלה, אבל אז אני מצאתי אותו בספר הטלפונים, עוגניה. לא, נועה. גם כן לא. אביבה, לא. אביבית, שלומית, לא. שולמית, לא. עליזה, לא. אבינועם. גם כן לא. ציפורה, לא. וואלה, איך קראו לה? אני כל החיים שלי זוכר את השם שלה, ועכשיו הוא ברח לי. והיא עוד מפורסמת כזאת, שחקנית תיאטרון. אורלי, כן, זה השם, אורלי. צוקרמן אורלי ודוקטור אלחנן, רחוב הרדופים שתיים הרצליה. אז מה אני אגיד לה? מה אתה רושם? מה אתה, אהבל? אני לא אידיוט. זה הכול שמות בדויים. גם אני בדוי. אתה לא מבין את זה? טוב, לא חשוב, בטח אמרו לך לרשום. אז תרשום, תרשום. אז אני אגיד לה "שלום אורלי, מדבר הבעל של דוקטור מירה מהמחלקה של אלחנן", ואז היא תגיד "כן", ואני אגיד לה "אה... ואני... אני רוצה... אני רוצה לדבר איתך באיזה עניין". ואז היא תשאל "באיזה עניין?", ואני אגיד "על זה בדיוק אני רוצה לדבר איתך", ונגיד שבאמת נקבע בבית-קפה. ואז בסוף בבית-קפה אני אגיד לה "לאשתי יש רומן עם בעלך" או אולי יותר טוב ההיפך. "לבעלך יש רומן עם אשתי". לא. ככה זה ייראה כאילו אני מאשים אותה. אז יותר טוב "לאשתי יש רומן עם בעלך". ואז היא תשאל "אתה בטוח? איך אתה יודע?". ואז מה אני אגיד לה? כי הרי אין לי מה שנקרא, הוכחות. שיש לי קבלה מההפלה שהיא עשתה? "אבל רגע", היא תשאל, "איך אתה בכלל יודע שזה ממנו, מאלחנן?". ואני לא יודע. אז מה אני אגיד לה? "אני יודע, אני יודע, תאמיני לי שאני יודע". ואולי היא לא תאמין לי? הרי, תמיד אומרים את זה, וזה כבר כאילו קלישאה, אבל זה נכון, "אישה שלא יודעת שבעלה בוגד בה, סימן שהיא לא רוצה לדעת". וגם גבר. זה אותו דבר. אבל רגע, תקשיב. אולי היא דווקא כן יודעת, אבל, אני יודע, או שיש לה איזה הסכם איתו, אולי גם היא בוגדת בו, וזה סידור כזה, שנוח לה, כי הוא לא יודע מהרומן שלה. לך תדע. יכולים להיות אלף דברים. וחוזר מזה, פתאום הבנתי שמה שאני הולך לעשות לה זה בדיוק, אבל בדיוק, מה שהאבנר החרא הזה עשה לי. ואני כמעט בטוח, הייתי אז, עכשיו אני כבר בטוח לגמרי, שאם לא האבנר הזה בא ומספר לי את הסיפור הזה על הבגידה, כן? אם לא זה, אז בכלל לא הייתי חושד בה, ולא היה קורה כל מה שקרה. לא, אני לא אומר שאז לא היה לה רומן עם האלחנן הזה. היה גם היה. אני לא מטומטם. אבל אם אבנר המפגר הזה לא היה משפריץ לי את הרעל שלו לבלוטת החשדות, אז בכלל גם לא היו מתעוררים בי שום חשדות, לא מים המלח ולא מהניתוח שהסתבך, ולא הייתי יודע אף פעם שום דבר עליה ועל אלחנן. והרי עד היום היא מכחישה את זה. ובסוף הרומן שלהם היה נגמר, אחרי חודשיים, שנתיים, מה שבאמת קרה, וזהו, כאילו כלום לא קרה. היינו חיים, אני ומירה, עד היום ביחד. לא אגיד בעושר ואושר, אבל חיים בסדר גמור, אתה מבין? אז עכשיו, פתאום תפסתי, עצרתי, את עצמי, אני הולך לעשות לאורלי צוקרמן הזאת מה שאבנר עשה לי. ולמה, מה היא עשתה לי שאני אעשה לה את זה? אני אפילו לא מכיר אותה. והרי היא פה בדיוק כמוני, בצד של הנבגדים, של הקורבנות. אז למה אני צריך להרוס לה את החיים כמו שאבנר הרס לי? לא. לא. זה לא בסדר. אז אולי אני אשלח או אשים לה בבית מכתב, אתה יודע, אנונימי כזה, שמודבק מאותיות גזורות מעיתון. ושיהיה כתוב בו "בעלך בוגד בך" עם איזה חתימה מבלבלת כזאת, אתה יודע, נגיד "דורש טובתך" או "הדואגת מאיכילוב" או "המקורנן מרמת-גן" או "החתול המיוחס", משהו כזה. אולי אפילו בחרוזים, ככה לתת דרור למשורר שבי, נגיד "תבדקי לאן הוא דוחף את הקטן, הבעל הזה שלך, אלחנן". אבל רגע, רגע, מי מבטיח לך שדווקא היא תפתח את המכתב. אולי הוא יפתח אותו, או מישוהו מהילדים שלהם. לא, לא. זה לא טוב. בינתיים, כל החרא הזה השתלט עלי לגמרי. לא יכולתי לעשות כלום, חוץ

מלחשוב על זה. וגם כמעט לא אכלתי ובקושי ישנתי. לא יודע כמה קילו ירדתי. אבל בטוח נראיתי לא טוב. ממש לא טוב, אני מתכוון. אני הרגשתי רע מאוד, את זה הרגשתי. אבל גם ראיתי איך אנשים, חברים, קולגות, איך הם מסתכלים עלי, או יותר נכון לא מסתכלים עלי, הייתי אומר אפילו בורחים ממני. ואתה יודע, לפעמים אתה מבין מה עובר עליך לא מזה שאתה מבין מה עובר עליך, אלא מזה שאתה מבין איך אנשים רואים אותך, אתה מבין? ובעבודה באמת זה היה קשה. אני לא באמת תפקדתי. רק בכאילו, בניוטרל כזה. הייתי יושב בישיבות ולא מקשיב למה שמדברים, אבל מדי פעם, שלא יחשבו שאני לא מקשיב, הייתי אומר משהו, אתה יודע, נייטרלי כזה, כמו "נשמע מעניין", "צריך לבדוק את כל ההיבטים של זה", כל מיני כאלו. אבל בעיקר לא יכולתי לקבל החלטות. כי איכשהו אני איבדתי את היכולת להבדיל בין טוב לרע. אז הלכתי על "טייס אוטומטי", אבל לפי הסטיטיסטיקה, זאת אומרת לפי יחס קבלת ההחלטות, שידעתי שיש אצלנו. אז אני פשוט, באופן לגמרי אקראי, לשליש מהפרוייקטים שעל הפרק אמרתי "טוב, קדימה" ולשני שלישי האחרים אמרתי לא, וזהו. מצד אחד ידעתי שפרוייקטים אצלנו זה עניין של שנים וחשבתי שבינתיים, זה מה שחשבתי אז, שבינתיים אני אתאושש, ואוכל לתקן את הטעויות תוך כדי תנועה. ומצד שני, קראתי פעם בספר זיכרונות של איזה מפיק הוליוודי, יכול להיות שזה היה של רוברט אוונס, זה שהפיק את "צ'יינסטון", וואו, איזה סרט זה, איזה סרט. ברור שלא שמעת עליו. הרי הסרט האחרון, אולי היחיד, שראית זה "שודדי הקאריבים ארבעים וארבע", לא? ברור שכן. אז הוא כתב שם שאם על כל הפרוייקטים שהוא אמר כן הוא היה אומר לא ולהיפך, אז התוצאה, העסקית זאת אומרת, הייתה בדיוק אותו דבר. חוץ מזה, באמת לא ידעתי כלום. זומבי הייתי, לגמרי זומבי. ובבית זה נמשך בדיוק אותו דבר. היא לא רצתה לשכב איתי יותר, וזהו. ואני זוכר, במיוחד אני זוכר, זיון אחד, חחחח, מצחיק, אני קורא לזה זיון, וזה כמובן לא היה זיון. לא היה יותר שום זיון. אף פעם. אבל אני זוכר איזה פעם אחת, שאני אוננתי מולה, כשהיא עירומה, כלומר בלי חולצה, עם השדיים הלבנים הגדולים והמאוד יפים שלה. אמרתי לך, כל הנשים המשמעותיות בחיי היו להם שדיים גדולים. גם לאימא שלי. ואני אוננתי מולה שהיא ככה עם השדיים, אבל היא קראה ספר, נשבע לך, אני זוכר את זה, וזה לא היה ספר על רפואה. לא. ספרות יפה משהו. עמוס עוז, אלף בית יהושע, משהו כזה, לא זוכר. אבל אני זוכר שהספר הפריע לי, כי הוא הסתיר לי את השדיים. אז ביקשתי ממנה להזיז אותו, אז במקום זה היא הסתובבה אלי בחצי פרופיל כזה, שהספר לא יסתיר לה את השדיים, והיא המשיכה לקרוא, ואני אוננתי וגמרתי. וזהו, העבירה דף. מאז, אגב, חחחח, מאז אני יכול לגמור רק ככה. רק עם עמוס עוז או אלף-בית יהושע. עם גרוסמן לא. גם לא עם מאיר שלו. לפעמים, אולי, קצת עם יהושע קנז. אולי בגלל היהושע. לא. סתם. צוחק איתך. מאז שהיא, מירה הזונה בת-זונה הזאת, הכריחה אותי, או בוא נגיד גרמה לי, מאז שגרמה לי לגמור ככה, אז רק ככה אני יכול לגמור, אתה מבין? רק שהאישה יושבת מולי עירומה ואני מאונן. לא יכול לגמור לא על הפנים שלה, לא על השדיים, לא על התחת, אפילו לא בפה, שום דבר. ואת כל הדברים האלו אהבתי פעם, זה היה החיים שלי, לגמור ככה. הכי אני זוכר, פעם גמרתי למישהי, בלילה, זה היה בקיץ, ואני התעוררתי, והיא ישנה עירומה, ככה עם התחת למעלה, וואו, והיה לה תחת גדול כזה, ענק, עגול, לבן, רוטט. אני מת על תחתים גדולים לבנים, רוטטים. לפי דעתי זה הדבר שהכי מחרמן אותי באישה. אני לא מאלו ששואלים אותם בעיתון מה הכי מושך אותם באישה הם אומרים העיניים, או כפות הרגליים. יאללה יאללה, לסבתא שלכם תמכרו את זה. וגם היא לא תקנה את זה. אז נעמדתי ליד המיטה וגמרתי לה על התחת. והיא אפילו לא התעוררה. זה היה מקסים. זאת הייתה אחת הגמירות הכי יפות שהיו לי. עובדה שאני זוכר את זה כל כך טוב כל כך הרבה שנים. וגם בבוקר היא לא אמרה על

זה מילה. וזה היה ניראה לא עוד יותר מקסים. אבל אחרי איזה די הרבה זמן, אמרתי לה משהו על זה, ומה התברר? לא רק שהיא לה הרגישה כלום תוך כדי השינה, גם בבוקר, כשהיא קמה היא לא הרגישה כלום. ואם לא הייתי מספר לה על זה, היא בכלל לא הייתה יודעת שזה קרה, אתה מבין? זה כמו הסיפור הזה עם העץ שנפל ביער. לא חשוב. מזל שזה קרה לפני מירה, כי אחרי זה לא יכול היה יותר לקרות. לא יכול לגמור על בחורות, רק על סדינים ומגבות ושולחנות. על הכול חוץ מבחורות. וזה משונה, זה הכי משונה שזה יכול להיות. כי באיזה דרך עקומה, מטומטמת, הפוכה, עקלקלה. לא. לא קלה. עקלקלה. זה כמו עקומה, אבל מאוד עקומה, עם פיתולים, כמו עקומה עם צמות כזה. כמו חלה. לא חלה במוכן שנהייה חולה. חלה לשבת, של הקידוש. שזו בעצם לחמנייה גדולה עקלקלה. הבנת? ואני כאילו מאז יש לי קיבעון, לא, לא כובעון, קיבעון, פיקסאציה. זה משהו בעבר שלך שאתה תקוע בו וחוזר עליו שוב ושוב. יש לי פיקסאציה לסיטואציה הזאת של לא לגמור עליה. לא עליה ולא בתוכה. חחחח, פיקסאציה לסיטואציה, זה גם כן נשמע כמו שם של מסעדת פיוז'ן. מאז לא גמרתי כל החיים שלי, ועברו כבר כמה שבועות, והיו לי כבר כמה בחורות, אבל מאז לא גמרתי אף פעם, אפילו לא פעם אחת, בתוך בחורה. לפעמים, חחחח, אני שואל את עצמי, למה זה. האם אני עדיין שומר לה נאמנות, לזונה, אפילו שהיא בגדה בי? אפילו שהיא אחר-כך מיררה לי את החיים כמו שאיש לא לפנייה ולא אחריה, אפילו לא התקרר לקצה קצהו של המוות שהיא עשתה לי. אז אני עוד שומר לה אמונים? כאילו מה, שאם אני לא אגמור בתוך, או על, אישה אחרת, אז היה תחזור אלי? אבל אני בכלל לא רוצה שהיא תחזור אלי. אני רוצה שהיא תמות. בייסורים, מסרטן שתמות. אז מה זה? למה זה? מה זה? למה דווקא נתקעתי שם, למה אני רוצה לחזור, עוד פעם ועוד פעם ועוד פעם דווקא לדבר הנורא הזה שהיא עשתה לי. ובוא נודה על האמת, היא הרי סרסה אותי. היא סרסה אותי. מש ככה. אבל זה לא בדיוק ככה. כי זה אני, אני הענשתי את עצמי, לא היא. ואני לא יודע, אני לא מבין, על מה ולמה, אתה מבין? למה בחרתי להעניש את עצמי, לסרס את עצמי, ודווקא בצורה הזאת? למה? מה בדיוק היה החטא שלי אני לא יודע, ולמה דווקא זה העונש שלי, גם את זה אני לא יודע. אבל ככה זה. ככה זה היה. את הכוס שלה היא לא נתנה לי יותר, הבת-זונה, אף פעם. היא שמרה אותו בשבילי, נו, בשביל האלחנן שלה, מה אתה לא מבין? מה זה לא ככה? זה ככה. ועוד איך ככה. איך אישה נקנית, או מקודשת, על פי התלמוד, אה? אין לך מושג בזה. אז תקשיב. בכסף, שזה הטבעת. בשטר, שזה הכתובה. ובביאה, שזה הזיון. למה, מה אתה חושב? חחחח, אפילו שאתה צ'רקסי או אולי אוזבקי, אבל למדת פה, לא? במערכת החינוך שלנו, נכון? אז כשיהודי אומר "אני מאמין בביאת המשיח?", למה הוא מתכוון, הא? למה הוא מייחל? אתה לא יודע. אתה אפילו לא יודע מהו זה מייחל. בטח שאתה לא יודע. כי אתה לא יהודי. אבל גם אם היית יהודי, לא היית יודע. אז אני אגיד לך. כשיהודי אומר "אני מאמין בביאת המשיח", הוא מתפלל לזה שהמשיח יבוא ויזיין אותו, אותו ולא את אף אחד אחר, אתה מבין? שאת פי הטבעת האישי שלו המשיח יבחר מכל התחתים. ורק אותו, את היהודי הזה, בגלל שהוא כל כך מאמין טוב ושומר מצוות וצדיק וכל זה, שאותו הוא ישחיל, או לפחות הכי ישחיל, אתה מבין? זאת אומרת שיש שלושה דרכים להשיג או להכריז בעלות על אישה. אחת, בטבעת ששמים לה על היד, כמו שהיו שמים פעם צמיד כזה על הרגל של התרנגולת או עגיל על האוזן של הפרה. שתיים, בשטר-המכר הקרוי כתובה, שבו האבא מוכר את בתו לגבר אחר תמורת כסף או שווה-כסף או הכי טוב תמורת הפשרת קרקע לבנייה. ושלוש, בזיון, יעני זיינת נסעת. אני מצטער אדוני, אין מה לעשות, אני כבר זיינתי את הסחורה לפניך והיא שלי, ולכו כולם תזדיינו. זה מה שהיה פעם. כאילו. כאילו שהיום זה שונה. אבל עובדה, אני אומר לך, עובדה שהנשים, הבחורות, הם ממשיכות להאמין בזה עד היום, בזה שבזיון אתה

27

קונה אותם, ושמי שמזיין אותם הם שייכות לו. ככה, כן, ככה. הייתה לי פעם מישהי. אחרי מירה. בחורה מקסימה, מצחיקה, סקסית, נהדרת, באמת נהדרת. אבל מה? כשהיא הייתה גומרת, בזיון, היא הייתה מפליצה. אבל לא תגיד איזה פוק קטן, חרישי. לא. וגם לא איזה נוד אחד, נגיד בינוני. מה פתאום? הייתה מפליצה בשרשרת, בתרועות. כל זיון, כל זיון. ככה היא הייתה גומרת. מה זאת אומרת אמרתי שלא הייתי מזיין? אתה לא מבין כלום ממה שמדברים איתך, הא? לא אמרתי שאני לא יכול לזיין. אמרתי שאני לא יכול לגמור בזיון. מה בדיוק אתה לא מבין פה? מה פתאום? זה בכלל לא היה מגעיל. זה היה מצחיק. זה היה מקסים. ככה היינו גומרים כל זיון, בתרועות של פלוצים וצחוקים. פלוצים שלה וצחוקים שלי. קראו לה רונית. רונית הפלצנית קראתי לה. אהבתי אותה לאללה. אבל בסוף היא עזבה אותי. רצתה עוד ילד, חוץ מהאחד שהיה לה, ואני לא, לא יכול יותר ילדים. אז אפילו שהיא אהבה אותי היא הלכה. אבל למה אני מספר לך את כל זה? כי היא, רונית, לא, זה לא הרונית של אבנר. לרונית של אבנר בכלל קראו אורית או דורית. היא סיפרה לי שביום שהיא עזבה את בעלה, איזה אחד במאי-סרטים רגיש שהיה מתעלל בה, באותו יום היא על הדרך הזדיינה עם המוביל, זה שהוביל לה את הבית, איזה צ'יקו או צ'וצ'קו הובלות אחד. ולמה? זה לא בגלל שהיא הייתה זונה מזדיינת, למרות שהיא בהחלט הייתה זונה מזדיינת. זה בגלל שבזה שהיא הזדיינה עם הצ'יצ'וריטו הזה תכף שהיא עזבה את הגבר שלה, היא הסירה מעליה את הבעלות שלו, של בעלה, על הכוס שלה ועל הגוף שלה ועל החיים שלה. עכשיו אתה מבין?